

Verslag van Patrick en Kim

En weer gaat de wekker in onze vakantie. Nu is het zelfs nog erger dan tevoren: 4 uur! Wie bedenkt dit nou? Als wij uit zouden slapen zouden we namelijk het vliegtuig missen naar Sumatra, Indonesië, en zou natuurlijk hartstikke zonde zijn.

Medan

We hadden van te voren al een taxi geregeld welke ons om 5 uur zou oppikken vanaf ons hotel. We hadden gedoucht en de laatste spulletjes ingepakt. Iets voor vijven liep de taxi chauffeur de lobby in, net toen wij de kamer uit kwamen lopen. "Ohw shit, we moesten nog pinnen om de chauffeur te betalen!" Helaas werd mijn pas de voorgaande keren in sommige geldautomaten geweigerd en hadden we goede ervaring met de geldautomaten van Maybank. We vroegen de chauffeur of 'ie ons bij deze bank kon afzetten. De hotelmedewerker riep meteen dat deze gesloten is vanaf middernacht tot een uurtje of 7 's ochtends. "Shit! We moeten toch naar het vliegveld." Er scheen ook een CITI bank aan de andere kant van de stad te zitten. We moesten dan wat omrijden, maar daar wilden wij best wel wat extra geld voor betalen. Voor de zekerheid was de taxichauffeur langs Maybank gereden, maar deze was inderdaad gesloten. Toch maar naar CITI bank. Deze was gewoon open en met vers geld in pocket, raasden wij over de lege weg naar het vliegveld van Penang. Penang heeft een keurig vliegveld aan de zuidkant van het eiland. De chauffeur haalde snel een bagagekarretje en legde keurig onze tassen erop. 70 Ringgit, zei de beste man. Hij rekende enkel 10 Ringgit extra voor de moeite die hij heeft gedaan. We gaven hem 80 en de man groette ons dankbaar voor de entree van het vliegveld. Daar binnen was het een kwestie van inchecken bij de Air Asia desk en gaan met die banana! "Zullen we nog even ontbijten, voordat we door de douane gaan?" vroeg ik Kim. Bij veel kleinere luchthavens zijn er vaak geen eetgelegenheden nadat je door de douane gaat, dus doken we een restaurant en een geel 'M' logo in om een ontbijtje met koffie te scoren. "Gadverdamme, zeg! Wat was dit smerig!" We hadden beide een gortdroog dik pannenkoekje met een rösti wafeltje en ik had er nog een ondefinieerbaar stukje vlees (denk ik) erbij. De koffie was vergelijkbaar met het water wat door onze eigen polders stroomt. "Tsja, wat verwacht je anders bij de Mac, als je een dag of 3 verwent bent op Penang!" Met de onze verwaarloosde maagjes liepen we naar de gate. We moesten nog even wachten en konden dan ook snel aan boord van het nette toestel van Air Asia. Tijdens deze vlucht waren wij, op één meneer na, de enige westerlingen aan boord. Met ongeveer 20 personen in een toch aardig groot toestel stegen we op naar het één na grootste Indonesische eiland. De stoelriemlampjes gingen uit en we mochten de elektronische apparatuur gebruiken. Snel maakten wij onszelf comfortabel met een muziekje uit onze hoofdtelefoons en hoopten dat we nog even een uurtje konden slapen.

Echter, de stoelriemlampjes gingen snel weer aan en de elektronische apparatuur moest weer uit. We gingen ons

weer gereedmaken voor de landing! "Dat is snel", zeiden we tegen elkaar met een verbaasde blik. De landing verliep vlekkeloos en het toestel moest flink in de remmen op de korte landingsbaan van Medan.

"We zijn nu eindelijk in Indonesië!" zei ik verheugd. Al toen ik ongeveer een jaar of tien was had ik al een passie

voor dit land en was er nog steeds niet geweest. Een droom is werkelijkheid geworden...

Bij de luchthaven hebben wij direct een Visum gescoord. Hiervoor hebben wij Amerikaanse dollars meegenomen,

omdat dit voor de wisselkoersen een stuk voordeliger zou zijn. Het Visum voor 30 dagen kost hier 35 dollar welke

wij afrekende bij de Visa counter.

Daar wij haast de enige waren die een Visum moesten kopen, konden wij direct door naar de paspoortcontrole en

liepen richting bagageband. Nadat wij deze in ontvangst hebben genomen, liepen we de ontvangsthal van deze

vernieuwde luchthaven in.

Enthousiast keken wij in het rond voor Yacub. Dit zou onze privéchauffeur en gids zijn waarmee we via Eelco uit

Zaltbommel in contact zijn gekomen. Eelco is getrouwd met een Sumatraanse dame en haar vader woont in

Medan. Eelco zorgt ervoor dat Hollandse mensen met lokale, zelfstandige gidsen, zoals zijn schoonvader, in

Medan | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=189>[7-10-2014 22:07:11]

contact kunnen komen om alles van het eiland te kunnen zien. We hadden al enig vooronderzoek gedaan en

kwamen er al gauw achter dat, bij gebrek aan betrouwbaar openbaar vervoer, sommige stukken moeilijk te

overbruggen zijn. Het zou een beetje jammer zijn als we enkel aan de noordzijde van dit immense eiland zouden

blijven.

Ik besloot om Yacub even een SMS te sturen. Hij antwoorde dat hij in enkele minuten op de luchthaven zou zijn

en we spraken af op de parkeerplaats. Al snel kwam de goedlachse Yacub ons tegemoet lopen.

We hadden meteen een klik. Yacub spreekt niet alleen Engels, maar ook behoorlijk Nederlands!

Hij vroeg of we al Indonesische Roepia's hadden en ik antwoorde dat we een miljoentje of twee in de portemonnee hebben zitten. "Doe er voor de zekerheid maar een miljoentje of 4 bij", zei hij, "op Sumatra is er een

groot gebrek aan pinautomaten!" Ik liep dus naar de pinautomaten en met een drietal keer pinnen, liep ik als

multimiljonair de luchthaven weer uit. De portemonnee kon zelfs niet meer opgevouwen worden!

We stapten de bus in en reden vervolgens over de, nog nette, Indonesische wegen heen richting

Medan. "Hebben

jullie al ontbeten?" vroeg hij met een glimlach. "Tsj... wat je een ontbijt kan noemen. We hebben wat gegeten in

Penang en was niet bepaald een verzadigend ontbijt!" Hij nodigde ons direct uit om bij hem thuis te ontbijten. Dit

was meteen een warm welkom voor ons, hier op Sumatra!

Yacub woont in een Kampung net buiten de stad. Brommertjes werden hier bereden door alle leeftijden tussen de

geiten, kippen en koeien door. Al toeterend en rustig rijdend naderden wij het knusse huisje van onze nieuwe

vriend.

Zijn vrouw kwam naar buiten lopen met een kleine meid van 2 maanden op haar arm. Ze stelde zichzelf voor als

'Hajir' en de baby heette 'Shakira'. We waren op slag verliefd op de kleine baby. "Agossie", riep Kim "wat een

plaatje".

“Willen jullie binnen of buiten zitten?” vroeg Yacub. We antwoorden direct dat we wel even binnen wilden kijken hoe Yacub erbij zat. Het was een klein huisje en liepen direct de woonkamer in. De inrichting was simpel, maar straalde een warme sfeer uit. In het midden van de woonkamer hing een hangmatje voor de baby, bevestigd aan een stevige veer waar Shakira meteen ingelegd werd. De hangmat werd op en neer gewiegd en de baby viel al gauw in slaap. Hajir kwam met een glimlach aanlopen met 2 pannenkoeken, beried met stukjes banaan. “Pisang!” riep ik meteen. Er werd gelachen en de pannenkoeken van Hajir waren direct een goedmaker van die droge dingen wat we in Penang probeerden weg te slikken. Wij waren erg nieuwsgierig naar de Kampung waar Yacub woonde en we liepen mee naar de peuterschool, direct naast zijn huis. Hoewel dit voor ons een leuke attractie was, waren de kinderen niet echt ‘amused’ bij onze komst. Meteen na het zien van deze witte ‘Orang Belanda’, wat ‘Hollandse mensen’ betekend, begonnen ze allemaal keihard te janken. “Zijn we zo lelijk?” vroeg ik Yacub en begonnen er om te lachen. “Foto!” en ik schoot een paar kiekjes van de kinderen die een beetje angstig naar de camera keken. “Laten we maar gaan”, zeiden we. Direct naast de school zat een kleine ‘Warung’. Dit zijn Indonesische eet- en drinkgelegenheden, waar we nu even een bakje koffie dronken. “Yes! Eindelijk koffie uit Sumatra in Sumatra!” riep ik. Mijn favoriete koffie drinken in het land van herkomst! De koffie wordt hier gewoon ongefilterd opgediend, dus na het roeren even laten staan en de laatste slok voorzichtig nemen. Maar ik moet zeggen, dit was één van de beste koffies die ik ooit gedronken heb! Misschien door de omgeving, want het plaatje was helemaal compleet. Ondanks de velen glimlachen op de gezichten van deze mooie mensen, sprak er niemand Engels. Ook waren wij de grote attractie in dit kleine dorp. Tegenover ons stond een dame pepers te vijzelen tot een heerlijk geurende substantie wat uiteindelijk sambal moest worden. Ik keek even links van me en zag dat Kim niet helemaal lekker in haar vel zat. Ze fluisterde dat dit toch wel even een cultuurverandering is. Ik kon het mij wel voorstellen. Al het leven is hier gewoon op straat! Ook speelde de pijn in haar schouder weer behoorlijk op. Omdat Yacub aangaf dat wij alles tegen hem moest zeggen, zei ik dit tegen Yacub. Hij pleegde een telefoontje en terwijl wij in zijn huisje zaten te wachten, kwam er direct een dame langs die Kim kon verblijden met een massage. Ik liep even het kamertje in waar Kim op haar buik op de grond lag, de dame glimlachte even naar mij en ook Kim tilde haar hoofd op en zag een glimlach van oor tot oor. Ja, dit had ze even nodig. Ik vroeg hoe het met haar ging en haar dag kon niet meer stuk.

Medan | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=189>[7-10-2014 22:07:11]

“Ik wil ook!” riep ik meteen en Yacub belde direct de man van de masseuse. Vrouwen mogen hier geen mannen masseren en andersom. “Prima!” Antwoorde ik. De vrouw werd weggebracht en de man kwam op zijn motorfiets aanrijden. Ook ik kreeg een massage met een zelfgemaakt olie van Sereh (citroengras). Yacub liet mij direct zien dat dit geurende gras gewoon hier langs de weg groeit. Wat een rijkdom!

Deze kampung is een hechte community van mensen. Respect is hier erg belangrijk. Dit merkten we direct omdat de deuren hier niet op slot gaan. Ook lieten Yacub en Hajir de baby gewoon alleen met ons in alle vertrouwen.

“Ach, dat komt wel goed”, dacht ik toen ik Kim zag moederen terwijl ze verliefd kijkend het kindje op en neer schommelde.

Kim vroeg aan mij hoe het ging, maar kon even niet antwoorden. Ik schoot een beetje vol van deze mensen, de gastvrijheid en alles wat wij in het verwende Nederland niet hebben. “Wat kunnen wij toch klagen om de stomste dingen”.

Ondertussen kwamen de andere kinderen van school. De vriendinnetjes van Yacub's dochter durfden niet naar binnen te komen, toen ze die vreemde witte mensen binnen zagen zitten. “Come in”, riepen wij en de dochter moedigden de dames extra aan om even te kijken.

Af en toe zagen we wat nieuwsgierige gezichtjes al giechelend naar binnen kijken. Wat waren wij spannend, zeg!

Yacub vroeg aan ons: “Lusten lusten jullie ‘Gado Gado’?” Wij antwoorden, met een grote glimlach op ons gezicht:

“Ja, dat lusten wij zeker!” Hij liep rustig naar de overkant van zijn huis en kwam terug met vier heerlijke bordjes Gado Gado. De bordjes werden op tafel gezet en we konden van ons eerste Indonesische maaltijd genieten. Kim en ik keken elkaar aan: “Wauw wat is dit lekker zeg!” We kregen nog een kopje thee toe en waren meer dan voldaan.

Yacub ging zitten om het plan met ons door te nemen. De kosten werden berekend en er werden nog wat sigaretten gehaald. “Ach, het is vakantie. Doe mij maar van die Sempoerna sigaretten met kruidnagel”, zei ik tegen Yacub. Alles werd door Yacub geregeld en voorgeschoten. “Anders betaal je teveel als toerist”, zei hij meteen. Kijk! Dat was alvast goed geregeld!

De sigaretten, massage en wat andere dingen mochten we direct contant afgerekend en overige kosten mochten we per bank overschrijving aan hem betalen.

“OK! Let's go!” We sprongen het busje van Yacub in en we reden richting de stad Medan. Een grote stad gehuld in uitlaatgassen en stank. Ik kan mij voorstellen dat Yacub met zijn gezin naar de Kampung is verhuist. We stopte bij de grote moskee. Yacub bleef bij de bus om op de spullen te letten. We werden gehuld in een rok en Kim kreeg er nog een hoofddoek bij cadeau. Bij de entree vertelde een meneer direct alles over de architectuur van het gebouw, welke grotendeels door Hollanders is gemaakt! Hout uit Borneo, ramen in Indiase stijl, poorten in Arabische stijl en andere kunsten in Italiaanse en Spaanse stijl. Het was prachtig! De gids van de moskee leek een beetje gehaast en ik dacht: “Die wil straks een berg geld van ons aftroggelen!” Dit was dus helemaal niet het geval en mijn vooroordeel was dus volkomen onterecht. Ik gaf een kleine donatie aan de jongen die bij schoenen stond, waarop hij mij vriendelijk bedankte. Van de trappen aflopend werden we direct benaderd door meiden in schooluniformen die met Kim op de foto wouden. Wat een enthousiasme en wat een lieve mensen!

De volgende stop was het paleis van de Sultan van Deli. Daar we spotten natuurlijk een steen waarop in het

Nederlands gefraaierde tekst staat. We lopen het paleis in en worden direct benaderd door mensen die met ons op de foto wilden. Een jongen genaamd 'Agus' wil dan ook direct email en facebookgegevens uitwisselen om zijn Engels te oefenen. Natuurlijk willen we hem ermee helpen. Er worden foto's met ons gemaakt en we worden continue benaderd door mensen die ons het grote attractie vinden van het Paleis. "Sir, sir, where you from!" "Belanda!" antwoordde ik. Weer een groep scholieren, weer een foto! Natuurlijk mogen ze met ons op de foto, maar dan wil ik een foto van hun! Kim blijft tussen de groep staan en ik schiet nog een paar voor onszelf. Echt leuk!

Buiten het paleis is een prachtige tuin. We lopen daar nog geen minuut en we worden benaderd door een groepje giechelende meiden. Ze vroegen of ze ons mogen interviewen. Een beetje verlegen met een boekje in hun handen stelde ze ons vragen om hun Engels te oefenen. Alles werd gefilmd met hun mobieltje. "Where are you from? Why are you visiting Indonesia? What food do you like in Indonesia?" En keurig stonden we al hun vragen te beantwoorden. Er werd steeds gegiecheld en netjes ging de beurt naar een ander om de vraag te stellen. "Do you know Indonesian words?" vroegen ze. "Ja Harimau", schreeuwde ik toen ik een tijger nadeed. "Ular" en deed Medan | PKphoto.nl <http://pkphoto.nl/?p=189>[7-10-2014 22:07:11] met mijn arm een slang na. Zo wist ik nog heel veel dierenamen van de Pencak Silat (Indonesische vechtkunst) tijd. Natuurlijk ook de standaard dingen als "Selamat datang, Selamat pagi, Selamat Makan", maar de lol begon echt toen ik begon te tellen: "Satoe, Dua, Tiga, Empat, Lima....." en bij tien kreeg ik een warm applaus.

Vervolgens nog even doorgaan: "Sebelas, Duabelas, Tigabelas" en de meiden rolden bijna over de grond van het lachen. Jeetje, wat zijn de mensen hier toch lief en enthousiast. Onder de indruk liepen we terug naar de bus waar Yacub een sigaretje stond te roken.

We reden nog even naar de militaire straat van Medan waar we nog even gingen drinken bij Restaurant 'Tip Top'.

Dit is de laatste nog bestaande horeca gelegenheid in Medan die nog stamt uit de koloniale tijd. Hier stonden saucijzenbroodjes, moorkoppen en soesjes op de kaart! Ook oude foto's van Nederlandse militairen die door de straat heer paradeerden.

We gingen weer verder. We wilden erg graag de uitlaatgassen omruilen voor de frisse lucht in de Jungle. Echter, het was nog een hele stunt om de stad uit te komen. Files waren gevormd en Yacub wurmde de bus vakkundig de bus door het verkeer heen. "Toet, toet, pep, pep!" de claxon is hier het belangrijkste onderdeel van de auto, blijkt maar weer. Auto's rijden kris kros door mekaar en Kim vraagt met een serieuze blik: "Krijgen jullie hier ook een rijbewijs of stappen jullie op een gegeven moment gewoon de auto in?" Waarop Yacub en ik in een deuk lagen van het lachen. "Dat is toch geen vreemde vraag?" En eigenlijk heeft ze groot gelijk, maar het gaat allemaal goed.

Kinderen lopen tussen de auto's door en proberen wat te verkopen of met een klein gitaartje proberen ze zingend

wat geld binnen te halen. Totdat ze onze bleke gezichten in de bus zagen: "Bulek, Bulek" (Indonesisch voor toerist) "Dollar, dollar". Terwijl onze bus omringt werd door nieuwsgierige blikken de auto in. Zo reden we langzaam verder de stinkende stad uit. Verderop waren we de stad al een beetje uit en kon de airco verruild worden voor de 'ARKO' (alle ramen kunnen open) zei Yacub lachend. We kochten nog wat Ramboetans om deze onderweg te versmaden. Dit is een harige vrucht wat een Indonesische afkorting is voor 'haar van de orang utan'. Weer wat geleerd dus van onze topgids. We gingen nog even een plasje doen bij het tankstation verderop en reden weer verder. Onder het rijden, riep Yacub plotseling "Pencak Silat!" en gooide het stuur linksom en we stopten bij een groot grasveld waar jonge en oudere kinderen een vechtsport aan het beoefenen waren. We sprongen de auto uit en Yacub moedigde ons aan om met de jongens en meiden in de witte pakken te gaan praten. De vechtsport bleek karate te zijn, maar erg leuk om dit mee te maken in de frisse buitenlucht. Foto's werden gemaakt en er werd geprapt en gegrold met deze enthousiaste jongelui. We namen afscheid om de tocht weer verder te vervolgen. "Hebben jullie honger?" vroeg Yacub. "Bukit Lawang is nog een uurtje of 2 rijden en na dit restaurant komen we geen goede meer tegen." Enthousiast zeiden wij: "Ja graag, we lusten wel wat!" We parkeerden bij een Javaans restaurant. We gingen naar binnen en vroegen aan Yacub "Wat zou je ons aanraden"? Hij bestelde meteen voor ons heerlijke saté en tjap tjoy: "Heerlijk!" Met de volle buikjes konden we weer verder richting Bukit Lawang. Deze weg veranderde in een wat stevigere bochtenwerk door een meer bosachtige omgeving. Ik zag Kim achterin af en toe in slaap vallen en uiteindelijk maakte ze van de gehele achterbank gebruik om lekker te gaan liggen "Gelijk heeft ze!" Ikzelf probeerde mijn ogen open te houden om iedere glimp van dit mooie land op te vangen. "OK! Dit is Bukit Lawang!" riep Yacub en de bus werd geparkeerd. We liepen over een lange touwbrug richting ons resort, genaamd 'Ecolodge'. "Wauw!" Dit was een prachtig resort! Dit heeft Yacub goed geregeld! Yacub haalde de gids erbij van het nationaal park en we bespraken de tour die we wilden maken. Hij kende deze gids persoonlijk en Yacub had ervoor gezorgd dat we niet met een groep op pad hoefden te gaan. "We hadden gewoon een privétocht!" Kim keek Yacub aan en zei: "Dit heb jij zeker weer geregeld?" Yacub keek Kim lachend aan en gaf alleen maar een knipoog. We zouden officieel in de Jungle overnachten maar de gids gaf aan dat door de heftige regenval 's nachts, dit niet een goed idee was. Dankbaar maar moe liepen we naar onze kamer. Dit was een prachtige bungalow met uitzicht op de jungle! Wat een goed begin van een nieuw avontuur! Nu konden we echt gaan slapen.

Binjai

Binjai | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=203>[7-10-2014 22:08:37]

You are here: [Home](#) > [Reizen](#) > [Trip Maleisië & Indonesië](#) > Binjai

03/09/2014 Patrick

De wekker was gezet, maar dit was totaal niet nodig! Die maffe apen waren weer eens flink bezig op de daken

van de bungalows. "Prima, hoor!" we moeten toch weer op pad. De jungle zou ingeruild worden voor een lange

tocht richting het grootste vulkaanmeer ter wereld: Danau Toba, oftewel het Toba meer. Hier zouden we

overnachten in Tongging, welke bekend staat om de prachtige Sipiso piso waterval.

Binjai

Een kaartfout rapporteren

Kaart Satelliet

Kaartgegevens ©2014 Google Gebruiksvoorwaarden

Share

Home

Gallerijen

Trip Maleisië & Indonesië

Event Fotografie

Binjai | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=203>[7-10-2014 22:08:37]

Na het ontbijt, liepen we over de lange wiebelbrug heen naar de overkant waar Yacub op ons stond te wachten.

De tassen gingen de bus in en we konden op pad naar onze volgende bestemming.

Onderweg zouden we langs Binjai gaan om te gaan raften. We hadden geen idee wat wij moesten verwachten,

maar dat zal wel allemaal goed komen. Wij reden door het prachtige landschap, Bukit Lawang uit richting Binjai,

waar het raftavontuur op ons lag te wachten.

Na minder dan 2 uurtjes rijden, kwamen wij in Binjai aan. Bij een kleine camping naderden wij de eindlocatie. Er

stonden een 30-tal tenten op. Omdat het weekend is, gaan velen lokalen er even tussenuit. "Wie zou niet de

drukke stad in willen ruilen voor deze mooie omgeving", dachten wij. Een sportieve jongen in een wetsuit nam

ons in ontvangst. Hij en Yacub babbelden wat, terwijl wij even gingen zitten onder het genot van een kopje koffie

en thee.

De omgeving was nu al prachtig om te aanschouwen. In een mooie tuin stond een overdekte kantine. Schuin

tegenover waren er toiletten en keurige douches waar de rafters zichzelf even konden afspoelen na een intensieve

dag. We waren helemaal tot rust, maar toch een beetje in spanning wachtten wij op wat ons te wachten stond.

De jongen nam ons mee naar de opslag waar we een peddel, helm en reddingsvest overhandigt kregen. We

trokken de outfits aan en maakten onszelf zodanig gereed om de wilde wateren van Sumatra te bevaren.

Een pick-up truck kwam al achteruitrijdend ons tegemoet waarop wij plaats konden nemen richting het startpunt

op de rivier. Ons staande houdend achter op de pick-up truck keken wij onze ogen uit naar het landschap wat

aan ons voorbijkwam. We passeerden kleine kampungs, mensen op brommertje en we zwaaiden naar alle

vriendelijk glimlachende mensen. Ook hier waren wij van harte welkom geheten door alles en iedereen die we

voorbijreden. Yacub zei dat we voor onze hoofden uit moesten kijken. "Huh?" vroegen we erop, terwijl wij achterom keken, totdat we een palmsblad tegen onze hoofden kregen. "Ah ok, ik snap 'm." We kwamen aan bij de rivierbedding waar een andere jongen onze boot in gereedheid bracht. De boot werd in het water getrokken en wij konden aan boord. Eerst werden we aan de oever geankerd en de ervaren rafters kwamen aan boord. De jongens stelden zichzelf voor als Masis en Nata en excuseerden zichzelf voor hun gebrek aan de Engelse taal, maar wij begrepen alles wat zij ons vertelden. We kregen aanwijzingen hoe we in de boot moesten zitten, wat we moesten doen bij de commando's en we oefenden wat terwijl hij de commando's uitlegde. "Forward! One, two..... Back paddle! One, two....and stop!" Bij het laatste moesten wij de peddel stil boven het water houden. "Boo", was bukken. Dit was nodig wanneer wij laaghangende takken naderden. Ik gaf de camera's aan Nata die nog even een foto wilde maken van ons in de boot. Een korte uitleg van de camera en hij was klaar om te schieten "OK! Let's go!" riep Masis, terwijl we werden losgemaakt en gingen we met de stroming mee van de rivier. "OK! Forward! One, two, one two" en we naderden een stroming tussen de rotsen door. "Stop!" We hielden de peddels stil en de raft ging automatisch mee door de stroming van de rivier. Zo ging het door totdat we een wat rustiger water tegenkwamen. "OK, Patrick! You want to swim?" Nou, dat wilde ik wel! Na anderhalve week vakantie was ik wel toe aan een duik. En daar ging ik, het heerlijke verkoelende water in. Ik zwom een stukje met de boot mee en Yacub vroeg: "Wil je mee, dan moet je betalen!" Ik vroeg of ze American Express of Mastercard accepteerden, maar ik mocht toch nog mee. "OK! Forward! One, two, one, two! Stop! Back paddle!" en zo gingen we verder over de rivier. Bij een klein strandje stopten we om een watermeloen te eten. Met de brandende zon op onze tere witte huidjes, was dit natuurlijk een heerlijke traktatie! We werden uitgenodigd om van een hoge rots af te springen. Ik klom

Binjai | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=203>[7-10-2014 22:08:37]

achter Masis aan, die mij vertelde van welk punt ik het beste kon springen. Nata zat al klaar om de foto's te nemen. "One, two, three.... Jump!" en daar ging ik naar beneden! "Nog een keer!" riep ik verheugd en klom weer snel op de rots. Yacub keek naar de foto, die Nata genomen had en was niet tevreden. Nata moest eerst even een paar testkiekjes maken en ik moest naar de camera kijken. "Haha, die Yacub regelt het allemaal wel even!" Na een aantal sprongen, waagde Kim zich er ook aan. Moedig en haar hoogtevrees trotserend liep ze naar boven. "Jeetje, dat is best hoog!" zei ze, maar bij 3 twijfelde ze geen moment en nam de jump naar beneden. "Yeah! Dat is echt gaaf! Ik wil nog een keer!" en bijna rennend ging ze de rots op. Ondertussen bediende Nata de videocamera en fotoestel tegelijk als een echte pro! Na een aantal sprongen was het weer tijd om te raften en daar gingen we weer! Na een aantal minuutjes kwamen we aan bij een Warung voor een bakje koffie. Bij aankomst zagen we allemaal vriendelijk zwaaiende lokalen welke hun weekend lekker doorbrachten bij de rivier om hier van hun eigen natuur te genieten. Natuurlijk kregen we van iedereen een warm welkom. Ze zwaaiden en lachten ons vriendelijk toe, toen

ze onze westerse koppies in de boot voorbij zagen komen. Bij de Warung kregen we een zoet maiskolffje en een bakje thee en koffie.

Verderop was een groepje jongens aan het zwaaien en riepen ons na. "Kom, we gaan even naar ze toe", zeiden we tegen mekaar en we liepen naar deze enthousiaste jongens toe. Toen wij ze naderden, werden ze wel wat stillertjes. "Oh jee, ze komen hierheen", zagen wij ze denken toen we hun kant op kwamen. Ze begonnen verlegen te lachen, maar dit veranderde snel toen wij ze begroeten.

"Where are you from?" vroegen zij in gebrekkig Engels. "Belanda!" riepen wij en we werden ontvangen in luid gejuich. "Selfie!" riepen ze terug en er werden een tiental foto's geschoten met hun mobieltjes en wij natuurlijk met onze camera's. We praatten wat en hadden het gezellig met de lokale bevolking. Verderop zagen we Yacub lachen. Ook hij kan genieten van het feit dat we ons zo betrokken voelen met de Sumatraanse mensen.

Kim moest nog een plasje doen en vroeg waar de WC was. Tsja, echt een WC kon je het niet noemen. Achter de Warung waren er wat krakkemikkige hokjes gemaakt, afgedicht met een zeiltje voor de privacy. In een hoekje hiervan, kon Kim gewoon haar boodschap doen.

Tijd om verder te gaan! Zo sprongen wij de boot weer in, om de rivier van Binjai weer verder te bevaren. We werden voorbereid op de dam die ons langzaam maar zeker tegemoet kwam. "Dus we gaan er echt vanaf?" zeiden we. Voorgaand in de pick-up truck, die ons naar het beginpunt reedt, zagen wij een enorme dam in de rivier, waar het water in volle kracht naar beneden denderde. Yacub zei dat we hier vanaf zouden gaan met de raft, maar natuurlijk dachten wij dat dit weer één van Yacub's grapjes was. Hoewel, dit bleek dus de waarheid.

Masis bereidde ons voor, door 'Boo' te roepen. In plaats van naar voren bukken, moesten we nu op dit commando, plat in de boot naar achter hangen. Zo zouden wij deze dam afgaan! "Forward! One, two, one two....." en de afdaling kwam ons steeds dichter tegemoet. "Moeten we niet al gaan liggen?" vroeg ik mij af. Maar nee, we roeiden tot aan het randje van de dam en "Boo!" zo doken we plat achterover en suïden met een noodvaart van de dam af. "Wauw! Wat een kick!" zeiden we en enthousiast vroegen we of we nog een keer mochten terwijl we gebaarden dat we terug wilden peddelen tegen deze hoge dam op. Tsja, dat gaat natuurlijk niet.

We klommen via de steen aan de zijkant van de dam weer omhoog en wachtten op de pick-up truck om ons weer op te halen. Zo reden we weer terug naar de plaats waar we in ontvangst waren genomen. Daar stonden bij de kantine een aantal schalen voor ons klaar met eten. Ja, honger hadden we zeker na deze intensieve dag. En Indonesië kennende, moest dit wel een godenmaaltijd zijn!

De deksels werden van de schalen gehaald en het rook werkelijk fantastisch! Witte rijst, noedels, gebakken kip, gedroogde visjes en van te voren kregen we een kippensoepje.

Wat was dit weer lekker zeg! "Enak!" zeiden we dankbaar tegen hen, wat 'lekker' betekend en we smulden alles op totdat de buikjes helemaal gevuld waren.

Na het eten trokken we nog even schone, droge kleren aan en we namen afscheid van het vriendelijke personeel.

We hadden een topdag gehad door deze kanjer en tijdens een handdruk stopte ik ze nog een lekkere fooi toe.

Binjai | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=203>[7-10-2014 22:08:37]

De bus ging weer open en wij stapten in. Yacub zou zijn weg vervolgen richting Tongging bij het Toba meer en we

probeerden nog even te kijken of we ergens nog naar de Rafflesia bloem konden kijken. Dit is een grote bloem

welke naar rottend vlees ruikt om vliegen aan te trekken. "Natuurlijk willen we dit zien!" riepen we enthousiast en

Yacub pleegde nog wat telefoontjes om deze wens ook in vervulling te brengen.

De weg van Binjai naar Tongging gaat normaliter via Medan. Deze grote stad is sowieso altijd druk, maar zou nu

zelfs nog drukker zijn omdat het bijna spitsuur is. Yacub ging over allerlei binnendoor weggetjes, zodat wij niet

weer al die stinkende uitlaatgassen hoefden in te ademen.

De weg baande zich door graanvelden en kleine dorpjes totdat we uiteindelijk de weg van Medan richting het Toba

meer tegemoet reden.

Helaas was deze weg ook erg druk en Yacub stelde voor om in plaats van in Tongging, dan maar in Berastagi te

overnachten. We zouden toch niets meer zien van deze mooie weg en alle hotspots missen in het donker.

Berastagi is een hoog liggend stadje, vlak bij de twee vulkanen 'Sibayak' en 'Sinabung', waarvan de tweede dit

jaar nog voor grote evacuaties heeft gezorgd door de eruptie van deze vulkaan. Duizenden mensen hebben

hierdoor hun dierbaren en onderkomen verloren.

Wij waren het direct met hem eens, want wij zouden toch al 3 nachten bij het Toba meer verblijven en al rijdend

door de stinkende uitlaatgassen van het drukke verkeer, waren we ook zeker toe aan een rustige en schone

omgeving, daar hoog in de bergen.

De rit duurde lang en ik zag Kim achterin steeds beroerder worden van de stank die naar binnenkwam. Ik vroeg

Yacub dan ook direct om zijn raam te sluiten. "Gewoon zeggen!" zei Yacub daarop, "jullie zijn mijn gasten, jullie

zijn de baas!"

We kwamen in het drukke stadje Berastagi en vanuit daar reden we nog hoger de berg op. De lucht werd steeds

frisser, maar ook een stuk kouder! Voor het eerst in Indonesië hadden we behoefte aan een lange broek, een

warm vest en dikke sokken. Yacub zetten ons af in het hotel en wederom waren we weer blij verrast met deze

prachtige ruime kamer. We waren moe en hongerig en besloten dan ook direct om wat te eten, om vervolgens

snel on bedje in te duiken.

We liepen een 'woonkamer' in waar het personeel aan het eten was. Er stond een bank, een TV, een receptiebalie en wat andere eettafels. "Zou dit dan ook het restaurant zijn van dit hotel?" Het deed allemaal een

beetje familieachtig aan. Kim nam even van de gelegenheid gebruik om met haar moeder te Skypen via de WiFi

connectie van het hotel. Ik bleef binnen om het eten te bestellen en met de mensen te praten. Het personeel had

ook vreselijke lol met elkaar en ik zag jonge puppy's vrolijk met elkaar spelen. "Aaaaah.... So beautiful" riep ik,

toen ik de puppy's zag. "No!" zei een jong meisje: "This one is not beautiful and this one is old", terwijl ze naar

een oudere hond wees. "And this is a ladyboy!" riep ze schaterend van het lachen, terwijl ze naar een jonge

jongen wees die hierdoor niet echt 'amused' was. Ik moest er ook wel om lachen, wat een bijdehandje!

We bestelden een simpele nasi, want er waren weinig gasten en ook al laat zodat de rest niet meer bereid kon worden. Tijdens het eten, bleven uiteindelijk alleen 2 jonge jongens over. Ze spraken beiden geen tot weinig Engels, maar één van hen werkte in opleiding in dit hotel en deed zijn best op zichzelf verstaanbaar te maken.

“Where are you from? Vroeg hij enthousiast. Toen wij zeiden dat we uit Nederland kwamen werd hij nog veel enthousiaster: “Oh! I like Holland. I like the football! Van Persie, Robben....” maar ook oudere namen kwamen voorbij: “Ronald Koeman, Marco van Basten.”

Ondanks de taalbarrière, hadden we toch een leuk gesprek met de jongen. Wij probeerden hem woordjes in het Engels te leren en hij ons in het Indonesisch.

Hij wilde een sigaretje opsteken en probeerde aan ons een vuurtje te vragen: “Do you have a.....oh no!” en hij sloeg zijn hand in zijn gezicht. “Mancis!” riep hij. Wij dachten al dat hij een aansteker bedoelde en zeiden: “Lighter”. We wezen naar een lamp: “Look light, this is a lighter”. De jongen begreep het en herhaalde het voortdurend: “Lighter, lighter. Do you have a lighter? Yeeees, of course! I have a lighter!” Hij liep de keuken in en we hoorden hem herhalen: “Lighter....lighter”.

We zaten zeker 2 uur woorden te wisselen met deze leergierige jongen en uiteindelijk hadden we een leuk gesprek. Over waar hij vandaan kwam, de onafhankelijkheid van Indonesië, de taal, over Nederland en noem maar op!

We waren moe en Kim wou nog weten of er nog een extra deken beschikbaar was in dit hotel op deze koude locatie. We zagen de andere jongen ervoor al in een boekje kijken waar met plaatjes verschillende woorden

Binjai | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=203>[7-10-2014 22:08:37]

0

uitgebeeld waren met de Engelse en Indonesische naam erbij. “Blanket!” en Kim beeldde uit met rillingen dat ze het koud had. De jongen liep mee en overhandigde een extra deken aan Kim. “Terimah Kasih!” zeiden we vriendelijk en liepen naar de kamer. Nog geen 3 minuten later werd er op de deur gebonkt. Daar stond de jongen weer met onze aansteker in zijn hand: “Lighter!” zei hij en gaf de aansteker aan Kim. Wij hingen nog even onze klamboe op en doken vlug onder de extra dekens. Morgen naar het Toba meer!

Patrick on Cameron Highlands
rene on Cameron Highlands
Patrick on Kuala Lumpur

Bukit Lawang

Bukit Lawang | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=197>[7-10-2014 22:07:53]

You are here: [Home](#) > [Reizen](#) > [Trip Maleisië & Indonesië](#) > [Bukit Lawang](#)

01/09/2014 Patrick

Af en toe ontwaakten we door de vreemde geluiden van de jungle. Het was nog diep in de nacht, terwijl wij af en

toe een hoop gekrijs hoorden van de dieren. Dit gaf een uiterst mysterieus effect, maar toch rustgevend.

Natuurgeluiden zijn bij ons altijd welkom. Een plensbui komt voorbij en we dommelen weer lekker in slaap bij het

Bukit Lawang

Een kaartfout rapporteren

Kaart Satelliet

Kaartgegevens ©2014 Google Gebruiksvoorwaarden

Share

Home

Gallerijen

Trip Maleisië & Indonesië

Event Fotografie

Bukit Lawang | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=197>[7-10-2014 22:07:53]

gekletter op het plafond en de geuren van de jungle.

Om een uurtje of half acht gaan we ons bedje uit. Ineens horen we een hoop gebonk op het dak van onze

bungalow. "Wat loopt er nou over ons dak heen?" Nieuwsgierig liepen we naar buiten en ja hoor, langstaartmakaken renden als een malle over de daken over de bungalows. Niet echt rustig, maar met een hoop

kabaal. Een koppeltje van deze drukke apen waren zelfs een nummertje aan het maken op ons dak! We frissen

ons op onder de koude douche en lopen naar het restaurant om een ontbijtje te nuttigen. Een vriendelijke meneer

ziet direct dat wij Hollanders zijn en zegt met een zangerige stem: "Goedemorgen! Lekker geslapen? Hihihihhi....." Giechelend kondigde hij het ontbijt aan een wees waar de koffie staat: "Zelf bedienen, zelf pakken!"

We kregen een westers ontbijtje met een verpakt plakje, een beetje zurige kaas, toast, jam en een gebakken eitje.

"Eerlijk samen delen", giechelde de vriendelijke man: "Ik ben een beetje verleeeeegegeen... hihihihihhi....."

De gids van de dag ervoor kwam ons tegemoet en stelde ons voor aan Deddy en Yang. Dit waren onze

privégidsen voor de hele dag. We liepen een trap omhoog richting de rubberplantages. Lange bomen waarvan de

schors is weggesneden 'bloedden' verse rubber via een blaadje, welke bevestigd was aan de boom met rubber

een kokosnootdop in. Er komen dames en heren aanlopen. Zij hadden een bamboestok over de schouders met

een flinke bonk gewonnen rubber. We maakten plaats voor de dames om ons te passeren. Zo'n lading weegt wel

honderd kilo, vertelde de gids. "Wat een werk", dachten we en liepen verder richting het 'Gunung Leuser National Park'.

Plotseling hoorden we een hoop geritsel in de bomen. We keken omhoog en zagen 'Thomas Leaf' apen van

boomtop naar boomtop springen. Dit waren de 'cool guys' van de jungle. Met een 'punky mohawk' kapsel gaven

ze een stoere indruk. Alleen de tatoeages ontbraken nog.

Al verder lopend, kwamen wij bij de grens tussen de rubberplantages en het National Park. We liepen direct via

boomwortels en stromende beekjes naar beneden de jungle in. We werden direct omringd door muggen, die ons

gelukkig met rust lieten door de dikke laag DEET waarmee we ons ingesmeerd hadden. We hoefden niet bang te

zijn, omdat de malariamuggen enkel 's nachts actief zijn. Over natuurlijke paadjes baanden wij een weg door

deze dichtbegroeide jungle in de hoop de grootste attractie te spotten: "De Orang Utans!" De gids had ons de

avond ervoor al verteld dat ze zich diezelfde dag niet echt hadden laten zien en dat enkele toeristen het geluk hadden er maar eentje te ontmoeten. "Ach, laten we het hopen, maar dat is de natuur, toch?" Ik zag weer die reusachtige mieren en Deddy pakte er eentje op. De mier begon paniekerig in zijn duim te bijten, maar haar kaken waren niet sterk genoeg om door de huid heen te komen. Verder lopend, klimmend en klauterend door deze jungle, vroegen wij ons iedere keer af hoe deze gidsen de weg weten. Sommige stukken zijn niet bepaald een 'pad' te noemen. Af en toe werd er een telefoontje gepleegd tussen de diverse gidsen van de jungle: "Er is en Orang Utan gezien", riep Deddy enthousiast en haastte zich een weg door de begroeiing. Higgend renden wij hem achterna en zagen andere toeristen door de bomen gluren. "Daar zit er één!" riep hij: "Met een baby!" Ja hoor! We zagen een grote Orang Utan dame zichzelf vastklampend aan een boomstam. Ze was nog behoorlijk ver weg en wij besloten om wat dichterbij te komen om mooie foto's van dit indrukwekkende dier te maken. We liepen nog zo'n 5 minuten verder totdat Yang door de gewassen door gebaarde dat ik bij hem moest komen staan. Vanaf daar zou ik haar goed in beeld krijgen. Perfect! Ik probeerde wat mooie foto's van de Orang Utan te schieten. Met een brok in onze kelen stonden we stilletjes het dier te aanschouwen: "Daar staan we dan, in de natuur, een echte Orang Utan te bekijken. Niets kan deze dag nog verpesten."

De moeder Orang Utan wilde naar de andere boomtop slingeren en wiebelde de boom stevig heen en weer:

Bukit Lawang | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=197>[7-10-2014 22:07:53]

"Jaaaaa, neeee.....nog een keer! Jaaaaaa, oeeeh.... Weer niet!" Zo leefden we mee met het dier die vervolgens de tak greep en zichzelf, wat minder behendig als de kleinere apen, de andere boom inklimde. De baby wachtte rug af totdat de moeder de kust veilig had gesteld en volgde haar braaf de weg door de bomen. We wilden graag nog dichterbij komen en volgden Deddy. Yang bleef achter ons lopen en zo liepen wij naar de moeder met haar, wat oudere baby totdat we ons recht onder hen bevonden. De moeder was een nest aan het bouwen om even met haar kind wat te relaxen. Door het gewicht van deze grote mensapen, zagen we de bladeren en af en toe een grote tak naar beneden vallen. Yang pakte wat bananen en ramboetans uit zijn tas en we gingen er zelf even bij zitten. Even wat energie laden voor de rest van de dag. Moederaap vond het allemaal best en ging rustig met haar kindje in haar nest liggen.

Deddy vroeg of we verder wilden of nog wilden blijven. Er kwamen andere toeristen aan en we besloten om weer verder te gaan. "You're the boss!" Zei Deddy nederig, maar wij zeiden dat wij alles prima vonden als het maar niet te druk om ons heen was. Wij wilden immers van de jungle genieten zonder al te veel westerse mensen om ons heen. Hij stelde dit ook zeer op prijs en vond het leuk om ons de ongerepte natuur te laten zien. De paden werden steeds geavanceerder en moeilijk begaanbaar. Klimmen, dalen, glijdend en vastgrijpend aan lianen gingen wij besmeurd onder de modder en zweet weer lekker verder door de jungle. Kim voelde zich een echte 'Jane from the jungle' en heldhaftig paradeerde ze voor mij uit, alsof ze dit iedere dag doet. Deddy werd weer gebeld en een andere gids vertelde hem dat er een stuk of 8 Orang Utans gezien waren

verderop. Wederom gingen we bijna rennend met af en toe struikelen en uitglijdend op de Orang Utans af. "Hoe weet je nou de weg hier?" vroegen we hem. "Ik doe dit al 14 jaar!" antwoordde hij. "Huh? Hoe oud ben je dan?"

Vroegen we. "26", zei hij daarop. Die jongen werkt dus al vanaf zijn 12 ! Hij vertelde ons dat er geld in het laatje moet komen en dat in Bukit Lawang de toeristen erg belangrijk zijn. Ook vertelde hij dat er in 2003 een tragedie heeft plaatsgevonden door een onwijze regenval. Bomen waren daarbij in de rivier gevallen en vormden een grote dam. Wanneer deze dam door het gewicht van het water brak, waren hele dorpen verwoest en vele levens beëindigd. Ook zijn vader heeft dit niet overleefd. Een jaar erna was die vreselijke Tsunami in Aceh. Sumatra heeft het zwaar te verduren gehad de afgelopen jaren en smacht naar inkomsten van buitenaf. Ze moeten wel jong beginnen met werken, anders is er geen brood op de plank.

We liepen over paden, lianen, boomwortels totdat er plotseling iets in mijn linkerpink prikte. "What the F..... is dat?" vroeg ik aan de gidsen die zelf ook naar hun arm en been grepen van de branderige pijn. De gidsen hadden zelf ook geen idee, maar die pokkebeesten waren in ieder geval naar! Kim zag het gebeuren en rende hard verder: "Dit overkomt mij niet!" Zei ze. Gelukkig hadden we 'na de beet' middeltjes mee en smeerde mijn pink er direct mee in. Ook behandelden we de gidsen ermee en het branderige gevoel werd verzacht. Na een minuut of tien zagen we de Orang Utans. En ja, het waren er veel. Allemaal moeders met kinderen die achter mekaar door de bomen slingeren met de jonge baby's vastklampend aan hen. Wacht een pracht, deze natuur! En weer gingen we er even bij zitten om hiervan te genieten.

Na een aantal foto's te hebben gemaakt, ging de camera weer omlaag om de indrukken zelf even te absorberen. We waren er allemaal stil van. Ik denk wel dat we er een half uur gezeten hebben. Puur genietend van deze mooie dieren. "Ha! Die toeristen van gister zagen er maar één!" Deddy vroeg of we wilden lunchen en we vroegen lachend of het nog ver lopen naar de 'Burger King' was. Nee, er is natuurlijk geen restaurant in de jungle en we namen plaats op een grote boomwortel om aldaar te lunchen. Yang zijn tas ging open en er kwam een heerlijke Nasi Goreng uit met Krupuk en groenten geserveerd op een bananenblad. Moe en hongerig smikkelden we deze nasi op. Kim zei dat dit de lekkerste nasi was die zij ooit gegeten had. Direct na het serveren van dit feestmaal, kwamen er direct nieuwsgierige makaken via de bomtakken onze kant op. Deddy jaagde ze weg zodat alleen wij van onze lunch konden genieten. Een stukje ananas werd neergelegd en één van de makaken riste snel, maar voorzichtig het stukje weg en smikkelde het veilig op in de bomen. Als dessert werd er een mes in een ananas gezet en ook die ging bijna helemaal op. De rest laten we gewoon liggen. Met al deze jungle bewoners komt dit gerust wel op. De rest is goed voor compost.

Daarna zijn we nog de hele middag door de jungle wezen, lopen, klimmen en dalen. We kwamen een beekje tegen waar kraakhelder water doorheen stroomde, zodat we onszelf nog even konden opfrissen. "Hier gaan we

omhoog!" zei Deddy en wees naar een berg waar we via lianen onszelf omhoog moesten klimmen naar boven

e

Bukit Lawang | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=197>[7-10-2014 22:07:53]

toe. "Don't worry! Het is maar twee uurtjes klimmen!" zei de grappenmaker. Gelukkig was het maar een aantal minuten.

Van een afstandje bleef Deddy stil staan en sloop stilletjes richting iets toe. Hij gebaarde dat we hem stil moesten

volgen en we kwamen aan bij een grote pauw die zichzelf verborgen hield in het struikgewas. Onder de indruk

van het dier fluisterden Kim en ik tegen elkaar hoe mooi het hier is. Plotseling begon die hufferige Paauw te

schreeuwen en we schrokken ons dood! We keken elkaar aan en lagen helemaal in een deuk. Dit doet deze vogel

om de anderen te waarschuwen voor onze komst. Zelfs de dieren hier zijn sociaal!

Het laatste stukje was gelukkig plat, of nou ja, platter en we ruilden het klimmen in voor gewoon lekker wandelen.

We naderden de trap omlaag via de rubberplantages richting ons resort. We voelden ons vies en afgetrapt en

besloten nog een colaatje te drinken bij het restaurant. Deze ging vlug op en renden naar de kamer om de

blubber kleren te vervuilen voor schone en onszelf te verfrissen onder die heerlijke koude douche.

Inmiddels was het tijd om te eten. In het restaurant bestelde Kim een soepje en ikzelf koos voor een pittig visje.

"You want spicy?" vroeg de ober. "Ja natuurlijk!" antwoorde ik. "Indonesian spicy?" Ik knikte ja en de vis werd

geserveerd onder een laag van kleine rode pepertjes. Het was een heerlijk visje en Kim at haar soepje. Deze was

wat vlak van smaak, dus ik was blij met mijn spicy visje.

Tijdens ons eten kwam Deddy nog even bij ons zitten en vroeg hoe we het vonden. We bedankten de beste

jongen en hij zei dat als wij blij waren, hij ook blij is. Zo gaat dat hier!

Vervolgens kwam Yacub ook nog even langs voor een kort gezellig gesprekje. Wat een topvent!

We waren nu echt wel moe en doken voldaan ons bedje in. Helaas verstoorde een luidruchtig feestje aan de

andere kant van de rivier de geluiden van de jungle, maar onze moeheid overwon dit volledig. We zakten onder

de klamboe weg in dromenland.....ZZZZZZZZZ.....

Berastagi

Berastagi | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=207>[7-10-2014 22:09:17]

You are here: [Home](#) > [Reizen](#) > [Trip Maleisië & Indonesië](#) > Berastagi

10/09/2014 Patrick

Langzaam ontwaakten wij in de koelte van de berglucht in Berastagi en we maakten onszelf klaar voor de verdere

reis door Sumatra. Deze dag vervolgden wij de tocht naar het Toba meer. Even douchen en ontbijten en we zien

Yacub al klaar staan bij de bus. Hij vertelde ons dat hij dezelfde avond ervoor heeft gedineerd met zijn nichtje

Nur, die bij vrienden op bezoek was in Berastagi. Vervolgens zou zij afreizen naar haar moeder in Padang om

Berastagi

Een kaartfout rapporteren

Kaart Satelliet

Kaartgegevens ©2014 Google Gebruiksvoorwaarden

Share

Home

Gallerijen

Trip Maleisië & Indonesië

Event Fotografie

Berastagi | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=207>[7-10-2014 22:09:17]

daar met haar familie een tijdje door te brengen. “Waarom reist zij niet gezellig met ons mee? Wij gaan toch ook

die kant op?” zeiden wij direct daarop. “Nee, dat kan ik niet maken”, antwoorde Yacub: “Ik moet zorgen voor jullie.

Jullie zijn mijn gasten!” Wij stonden erop en wilden graag meer van Yacub zijn familie ontmoeten. “Jouw bus is

groot genoeg voor één persoon extra!” Yacub belde Nur om te kijken of zij dit wel wilde en hij verontschuldigde

zichzelf voor het feit dat Nur geen Engels spreekt. Dit was voor ons juist geen enkel probleem. Ook wij wilden

graag onze paar woordjes Indonesisch verbeteren door met de lokalen, dus ook met haar, wat woordjes te oefenen.

Nadat Yacub zijn nichtje had gebeld, haalde hij haar op. Binnen een half uurtje waren ze weer terug en Nur stelde

zichzelf een beetje verlegen voor. Het moet voor haar natuurlijk wel een beetje vreemd zijn om uitgenodigd te

worden door vreemde Hollandse mensen.

Vanaf het hotel reden wij naar een Boeddhistische tempel. Deze tempel bevindt zich iets buiten de stad. Vanuit

het groen waar wij doorheen reden, zagen we plotseling een enorme gouden pagode richting de hemel rijzen. “Dit

moet de tempel zijn”, dachten we, toen we dit prachtige bouwwerk zagen.

Bij de entree van de tempel, werden onze tassen gecontroleerd door de security. Niet enkel op wapens, maar ook

op sigaretten en eten. Toen wij de sigaretten aan Yacub gaven, zeiden de security figuren dat ze wel een pakje

wilden hebben. “Yeah, right! Die moet je zelf verdienen!”

We liepen meteen een plein op voor de tempel. Deze tempel viel ons vooral op door de goudkleurige buitenkant.

Wij vermoedden zelf, door de bouwstijl, dat dit een Birmeese tempel betrof. Wij liepen eerst een rondje om de

tempel om eerst de buitenkant te bewonderen. Vervolgens doken we in deze tempel om de binnenkant te

bewonderen. Wauw! Een immense zaal waar vier boeddha's in een rechthoekvorm waren opgesteld. Deze konden

rondom worden bewonderd. Door het gehele interieur gaf deze tempel een behoorlijk nieuwe indruk.

Wij liepen vervolgens deze tempel uit de tuinen in welke rondom de gehele tempel bevonden.

Deze prachtige tuinen waren gesierd met planten, bloemen en kleinere boeddhistische beeldjes. Echt de kans om

dit te bewonderen hadden we niet zozeer. Door het grote aantal lokale bezoekers waren natuurlijk wij weer eens

de grote attractie hier. “Sir, sir! Where are you from?” werd er gevraagd en we moesten continue op de foto met

de vriendelijke Sumatraanse bevolking. We waren dit inmiddels helemaal gewend en wij poseerden al meteen,

voordat deze enthousiaste mensen dit gevraagd hadden. Dit ging zo ongeveer de hele tijd door, totdat wij besloten

om richting Yacub te gaan.

Nog even een bezoekje aan het toilet en we gingen de bus in verder met deze onvergetelijke reis.

We reden richting het stadje Berastagi zelf om daar wat medicatie te scoren voor mijn pink. Deze was, na de

gemene beet in Bukit Lawang, opgezwollen tot de dikte van mijn duim. Ik kon 'm nauwelijks nog bewegen en jeukt

als de ziekte! Bij de lokale 'Apotek' vroegen we voor een middeltje en de dame die mij hielp, smeed een hele berg pillen voor mijn neus neer. "Nee, dank je", zei ik al kijkend naar de voorraad, waarmee je een hele horde olifanten kan verdoven. "Heb je niet gewoon een zalfje?" De mevrouw gaf mij een tubetje met één of ander goedje wat in ieder geval de jeuk zou verzachten. De zwelling probeer ik wel met koud water te verminderen. Yacub wees ons op een lokale fruitmarkt en zei dat we daar even rond konden neuzen. Hij zou in de tussentijd naar de opvangkampen van de slachtoffers van de vulkaanuitbarsting gaan. Yacub zamelt kleding in, om deze weer te verstrekken aan de hulpbehoevende mensen. "Dank je wel, Yacub, maar wij willen eigenlijk liever mee naar het kamp." Zeiden we meelevend. We vonden het prachtig wat hij doet en willen naast het 'gewone' vakantie vieren, ook graag geconfronteerd worden met het 'echte' leven op Sumatra. Yacub stelde dit zeer op prijs en we wilden graag helpen.

Berastagi | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=207>[7-10-2014 22:09:17]

We reden naar de moskee en naar een lokale legerkazerne om daar te vragen waar het kamp zich op dat

moment bevond. Behulpzaam werden wij de weg gewezen naar het opvangkamp.

Via vele straatjes en weggetjes kwamen wij uiteindelijk aan in het opvangkamp. Daar stonden 2 grote open

legertenten waarin geleefd en geslapen werd. Er kon worden gekookt en hier en daar werden wasjes gedroogd

aan gespannen lijntjes. Kinderen voetballen en speelden met simpele dingen die ze zelf hadden gemaakt en de

mensen kwamen enthousiast op ons busje af toen ze ons zagen aankomen. Ook wij stapten uit en we werden van

top tot teen bewonderd.

Yacub dook achterin zijn bus en pakte de koffer en tassen welke rijkelijk gevuld waren met kleding.

Kim zei dat we nog lolly's in de tas hadden welke bedoeld waren als lekkernij voor in het vliegtuig.

"Deze konden

we wel uitdelen hier!" De lolly's kwamen tevoorschijn en de jonge kinderen kwamen enthousiast op ons af. Ze

waren enorm dankbaar met deze kleine versnapering.

Ik liep ondertussen met Yacub mee naar de opslagplaats waar de kleding en giften verzameld werden. Je ziet

direct, dat in een land als deze, mensen achter elkaar staan in tijden van nood en bereid zijn om te helpen. Het

zet je als westerling ook weer aan het denken. Wat lopen wij nou te klagen over 'financiële problemen' en dat 'ons

land naar de knoppen geholpen wordt' . Hier wordt echt gestreden om in leven te blijven, maar de mensen blijven

lachen. Ze blijven elkaar helpen in goede, maar ook in slechte, ja ECHT slechte tijden. Daar kunnen wij een groot

voorbeeld aan nemen.

We rijden met een dubbel gevoel het kamp weer af. Moeite om onze tranen binnen te houden van verdriet, maar

gelukkig dat we hen mochten ontmoeten. De kinderen schreeuwen ons na en willen zelfs onze namen weten:

"Kim", zo stelde Kim zich voor. "Patrick", zei ik en meteen riep een vrolijk meisje:

"Haha...Spongebob!" Geweldig!

Vooraf blijven lachen. Dat siert jullie!

Verder rijdend richting het grote Toba meer, zagen we de steeds meer invloeden van de typische Batak volkeren.

De Batak mensen zijn een volk woonachtig in Sumatra. Er zijn in totaal 5 verschillende Batak volken.

De meesten

van hen zijn Christelijk en één Batak volk is Moslim. Je ziet dan ook direct meerdere kerken langs de weg verschijnen en, vooral heel opvallend, enorme begraafplaatsen! Yacub verteld dat de Batak weinig aandacht schenken aan het huis. Dat is enkel voor hen om na het werk te eten en te slapen. Voor hun cultuur is het belangrijker om veel aandacht te schenken aan de plaats waar ze langer verblijven, de graven. Ook de architectuur van de Batakhuisen is erg typerend voor het Sumatraanse landschap. De huizen zijn gebouwd op palen en het dak heeft een typisch hoornachtige vorm.

We stoppen bij een Batak Karo dorp. Eén van de 5 Batakstammen welke tussen Berastagi en het Toba meer in wonen. Wij stappen uit en nieuwsgierig lopen we rond. Dit is een echt dorp waar mensen in simpele houten woninkjes leven. Ook hier zien we vele kinderen rondrennen, met een takje waaraan ze zelf 2 kleine wielletjes hebben bevestigd. Sommige kinderen hebben een fietsje of een karretje waar ze op zitten om de berg op en af te rennen en rijden.

Kenmerkend voor dit Batakdorpje is dat niet iedereen zich een traditionele Batakhuis kan veroorloven. Hier zagen we maar 3 huizen met deze kenmerkende vorm. Volgens ons waren deze van de rijkere of de hooggeplaatste mensen in het dorp. We namen even de tijd om wat foto's te maken en te filmen en vervolgens liepen we terug naar de bus. Ik kwam erachter dat ik nog geen goed plaatje had van het grootste huis. Deze rees als een paleis boven de simpele 'hutjes' uit.

Kim besloot om terug te gaan naar de bus en ik dook nog even het dorp in. Toen ik bij het prachtige bouwwerk aankwam stond een oudere heer voor het huis op zijn 'terras'. Ik nam voorzichtig wat kiekjes van dit huis, totdat ik opmerkte dat deze statige man mij naar binnen wuifde om aldaar nog even een kijkje te nemen. Deze kans kon ik niet aan mij voorbij laten schieten en enthousiast liep ik naar binnen om op de uitnodiging van deze gastvrije heer in te gaan.

De man sprak geen Engels. Maar met zijn gebaren merkte ik op dat ik zijn paleis mocht bewonderen. Ik klopte op de stevige houten balken die door het huis liepen en zei: "Wow, very strong!" De man knikte en nam plaats op een kleedje terwijl hij zijn traditionele kledij nog even fatsoeneerde om er voor zijn gast er op en top uit te zien. De Batak families hebben 'Koningen' en volgens mij was deze mooie man de 'Koning' van dit dorp. Ik mocht gewoon bij hem op bezoek! Ik nam respecterend, in kleermakerszit, plaats naast deze man en vol bewondering keek ik naar zijn prachtige huis. Er waren verscheidene slaappleatsen, kookgerei en nog veel meer

Berastagi | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=207>[7-10-2014 22:09:17]

interessante dingen aanwezig. We spraken met weinig woorden, maar de respect die wij onder mekaar uitwisselden zei genoeg. Dit was een uiterst unieke ervaring voor mij. Ik vroeg de man of ik een foto van hem mocht maken, waarop hij er op zijn opperbest bij ging zitten. Ik voelde mij erg vereerd en bedankte de man, maar moest helaas weer gaan. We mochten geen tijd verliezen voor de pont die ons naar het eiland Samosir in het Toba meer zou brengen. Verheugd, met de mooiste foto tot nu toe in 'the pocket', liep ik zwaar onder de indruk terug naar de bus om weer verder te reizen.

De volgende stop was Tongging. Een klein plaatsje aan het Toba meer. Hier gingen we nog even wat lunchen en rondkijken. Vanaf hier hadden we een mooi uitzicht op de Sipiso Piso waterval. Een tientallen metershoge waterval welke vanaf Tongging goed te bewonderen was. Hier en daar staan er in Tongging overkappingen in de typische Batak bouwstijl, waarvandaan er van het mooie uitzicht op het meer genoten kan worden. Wij hoorden zang en muziek vanuit een van deze plekken komen. Het klonk superleuk en we gingen een kijkje nemen naar waar dit vrolijk gezang vandaan kwam. Uiteindelijk zagen we een groepje jongeren druk zingen onder begeleiding van een gitaar. Ondanks dat we de tekst niet begrepen, klonk dit daadwerkelijk geweldig! We zaten hier nog even te genieten totdat we nog wat panorama foto's gingen nemen van het mooie uitzicht op het Toba meer.

Yacub zette ons daarna af bij het 'Paleis van de Koning'. Deze Batak koning heeft op een prachtig stukje grond een paleis staan, waar hij woont met zijn 16 vrouwen! Natuurlijk was, vooral ik, erg benieuwd hoe deze koning dit bewerkstelligd. De koning was echter niet aanwezig en ook geen van zijn 16 vrouwen! We keken onze ogen uit op dit mooie landgoed, waar verschillende Batakhuisen en Batakgraven staan. Uiteraard was het Koningspaleis hier tussenin, de meest indrukwekkende. Hier kan je sowieso gewoon inlopen! Het is en blijft een rare gewaarwording, maar heel interessant!

De tijd wordt steeds krapper, want wij moeten de veerboot nog halen! We rijden, luid meezingend op de muziek van Queen' richting de haven vanwaar de pont zou vertrekken en kom ruimschoots op tijd aan. De man bij de pont verkondigde helaas het slechte nieuws dat de Burgemeester onderweg zou zijn voor de volgende pont en dat de 'gewone' mens daar maar op zou moeten wachten tot de volgende boot of misschien eentje die een dag later zou vertrekken. "Absurd! We waren hier toch ruim op tijd?" Yacub zei ons dat dit de 'normale' gang van zaken is en dat de dikke portemonnee altijd voorrang heeft op de 'gewone' mens. "Als we niet mee mogen, dan moeten jullie beklag doen!" ze Yacub. "Als toerist, heb je meer invloed en krijgen we het misschien nog wel voor mekaar."

We stonden al gereed om ons woordje te doen totdat een vriendelijke medewerker ons met Yacub samen zag. "Orang bulek!" hoorden wij in zijn zin zeggen tegen zijn collega. Hij had het dus over 'toeristen' en we kregen direct voorrang voor alle passagiers, welke allemaal een beetje verontwaardigd keken toen wij als eerste op de boot werden begeleid.

Op de boot kon een aantal auto's geplaatst worden en bovenin kon je plaats nemen op één van de stoeltjes. We bestelden een bakje thee en wachtten totdat de boot ging varen. Deze tocht duurde ongeveer een half uurtje.

Hierna reden we de pont af, vanuit de haven richting het plaatsje 'Tuk tuk' op het eiland 'Samosir'. In het plaatsje vind je vele restaurantjes, hotels en bungalows. Wij reden een van de resorts op genaamd 'Carolina', wat dus onze accommodatie moest zijn voor de komende 3 nachten. Mooier dan deze locatie durfden we niet eens te hopen! Wat een cool resort en wat een prachtige plek! De accommodaties waren helemaal gebouwd in de typerende Batakstijl en ons plekje had een prachtig uitzicht over

het Toba meer! We besloten om de volgende dag alles rustig aan te doen en even niets te plannen.
We zitten er
voorlopig toch nog wel 3 nachten!
Nu dus even in relaxmode en dan doen we de sightseeing de dag erna wel ...

Samosir

Samosir | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=213>[7-10-2014 22:09:40]

You are here: [Home](#) > [Reizen](#) > [Trip Maleisië & Indonesië](#) > Samosir

10/09/2014 Patrick

Het is een uurtje of 5 's ochtends in Samosir. Dit is een eiland wat nog groter is dan Singapore in het grootste

vulkaanmeer van de wereld. Ik wordt wakker met enorme pijn in mijn buik en de drang om naar de WC te gaan.

Dit was niet voor niks en zal er uiteindelijk niet in details op ingaan.

Dit ritueel herhaalde zich dezelfde ochtend nog een aantal keren: "Shit happens", dacht ik en hoopte nog maar

Samosir

Een kaartfout rapporteren

Kaart Satelliet

Kaartgegevens ©2014 Google Gebruiksvoorwaarden

Share

Home

Gallerijen

Trip Maleisië & Indonesië

Event Fotografie

Samosir | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=213>[7-10-2014 22:09:40]

even te slapen. Gelukkig hadden wij geen plannen voor vandaag en zouden we het de eerste dag op het eiland

rustig aan doen.

We lopen de accommodatie uit en zijn direct onder de indruk van het uitzicht. Het uitzicht wat tot op dit moment

een verrassing is gebeven. We schieten natuurlijk een paar mooie plaatjes van de opkomende zon, welke schittert

in het water van Danau Toba.

In het restaurant scoren we een lekker ontbijtje: "Gelukkig hebben ze toast!" zei ik verheugd toen ik de droge

geroosterde broodjes op mijn bordje zag liggen. Ik at deze op, maar had toch ook trek in de ei en jam die erbij

lagen. Deze gaan ook op en ik ren weer terug naar ons huisje om mijn zeurende buik snel te beantwoorden.

"Verdories! Ik zal toch niet ziek worden, nu?"

Ik besluit om nog even wat verhaaltjes af te maken en wat foto's te sorteren. Zo kunnen we achterstand wel weer

inhalen. Echter, het uitzicht is zo mooi, dat het eigenlijk zonde is om deze tijd achter de computer door te

brengen.

We doen het de hele dag gewoon 'plan plan', wat 'rustig' in het Indonesisch is. Lekker hangen bij het meer en

lekker relaxen. Iets wat wij afgelopen tijd een beetje te weinig gedaan hadden.

Rondom de middag hebben we nog even geluncht. Mijn eetlust stond daar totaal niet naar en heb maar even een

soort van bananenloempia genomen. "Bananen, die houden mijn buikje wel in orde", dacht ik, maar de rol was

tevens gevuld met allerlei zoetigheden. Ook dit was geen goed idee.

Na het tijdje gehangen te hebben, voel ik de pijn in mijn buik weer wegzakken. We zien wat lokale toeristen het

meer induiken en ook ik had zin om even lekker te plonsen. Zwembroek aan en gaan!

Eerst even voorzichtig aan via het trappetje doorkomen. Het water was koel, maar superlekker!

Voorzichtig komt er een jong Nederlands stel aanlopen. Blijkbaar zagen ze dat ik het water in ben gegaan en het meisje gaat ook via het trappetje naar beneden. We helpen haar, door vriendelijk aan te geven waar het glad is en via welke steen ze het water kan instappen. Ze volgt onze aanwijzingen en mompelt wat terug. Ze roept naar haar vriend die het niet echt durfde, maar uiteindelijk ging ook deze held het water in. De groep Indonesische jongeren hebben de grootste lol en zoeken voorzichtig toenadering met ons. Een jongen gaat bij ons op het trappetje zitten en roept wat naar zijn vrienden. Er komen langzaam ook anderen jongeren bij ons. Ze praten enkel Indonesisch en roepen soms 'Ciao bella'. Het andere Nederlandse stel rennen snel, met hun gezicht op half elf, het water uit. Ze dachten zeker dat ze werden uitgelachen, maar de Indonesische mensen vinden het juist leuk om vreemdelingen te ontmoeten en zijn vaak te verlegen om een gesprek te beginnen. Dit verbergen ze een door een beetje lacherig te doen. "Ciao bella!" roep ik ze na, om het ijs even te breken. De jongens liggen meteen in een deuk van het lachen en komen gelijk allemaal bij ons zitten. We proberen in de paar woordjes Indonesisch, gemengd met Engels een gesprek aan te gaan. Het verloopt steeds soepeler en we praatten, lachen en hebben de grootste lol! Van een afstandje zien we de Hollanders een beetje verbaasd naar ons kijken. Tsja, je zit nou eenmaal hier en is toch leuker om met de lokalen in contact te komen dan met de westerlingen! We stellen ons voor. De jongelui komen uit Medan en zijn hier een paar dagen voor hun vakantie van school. Er komen nog meer vrienden bij zitten, waarvan een goedgebekte meid, genaamd 'Grace'. Zei spreekt al behoorlijk Engels en voert dus gelijk het hoogste woord. Facebook en email gegevens

Samosir | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=213>[7-10-2014 22:09:40]

worden uitgewisseld en er worden wat 'Tongsis', wat 'Selfie' betekend van ons met de hele groep gemaakt. Het meisje vraagt ons of wij weten hoe het Toba meer is ontstaan. "Een vulkaan eruptie!" zeiden we meteen, maar de meid wilde ons de legende van dit meer vertellen:

"Er was eens..... een visser die verliefd werd op een dame. Deze dame bleek half mens, half vis te zijn. Nee, geen zeemeermin, maar zij kon van gedaante veranderen. De visser en de vis werden een koppel en besloten om te gaan trouwen. Uit hun liefde, ontstond er een baby'tje. De vrouw wilde dat de pasgeboren dochter nooit erachter zou komen dat ze eigenlijk een vis zou zijn. De man deed zijn belofte en zodoende leefden ze een normaal leven. Tot op een dag, de dochter een zekere leeftijd bereikt had en de man vond dat zij toch de waarheid moest weten. De man vertelde haar dat ze eigenlijk een vis was. De dochter was verontwaardigd wegens dit feit en vroeg haar moeder om uitleg. Omdat de man zijn belofte had gebroken, was de moeder zo verdrietig en begon te huilen. Ze huilde zo veel, dat al haar tranen uiteindelijk het Toba meer heeft gecreëerd."

We namen afscheid van deze leuke jongelui en maakten ons klaar voor het diner. Deze hadden we genuttigd in het restaurant en we gingen naar bed. De volgende dag zouden we het eiland helemaal rond rijden op de brommer. Gek genoeg werd ik weer meerdere malen wakker van de onrustige buik. Zou ik hier nu enkel 's nachts last van

hebben? Ik hoopte van wel, want de hele dag ziek op bed liggen is nooit fijn op zo'n mooie plek. De volgende morgen stonden we op en maakten ons klaar voor de dag. Ontbijtje en nog even onder de douche.

Echter, die warme douche waar we zo naar verlangd hadden was koud! We zeiden dit tegen het personeel en binnen 'no time' stond de klusjesman onze boiler te repareren. Koude douches waren we inmiddels wel gewend, maar als het zou moeten werken, dan is het zeker mooi meegenomen. Helemaal met pijn in de buik. Gelukkig was de swelling in mijn pink wel behoorlijk vermindert.

Yacub en Nur stonden al klaar met de brommers. Ik ging bij Yacub achterop en Kim bij Nur. Hun zijn toch wel meer gewend aan het Sumatraanse verkeer en konden ons zodoende veilig naar alle 'hotspots van het eiland brengen.

We reden als eerst naar het 'Stone chair' dorp van een 'Batak Toba' clan. De naam van dit dorp is te danken aan de stenen stoelen welke nog bestonden en waar kannibaalse rituelen plaatsvonden. Een lokale gids vertelde ons over de huizenbouw, de cultuur en liet ons een Batakwoning van binnen zien. Ook deze woning stond op palen. We kregen een indruk van hoe het allemaal werkt in deze kleine houten onderkomens, waar ook in deze tijd nog steeds Batak mensen wonen.

We werden verder rondgeleid door het dorp en kregen te zien hoe de executies werkten van de zwaardere criminelen in dit dorp.

Op een kleine houten kalender werd bepaald wanneer het de 'goede dag' is voor de executie van de criminelen, welke gevangen werden genomen onderin een Batakhuis. Onderin deze huizen hebben de criminelen dezelfde positie en status van de dieren en ook dusdanig behandeld.

Voor de executie vond een marteling plaats. Yacub speelde keurig de crimineel en de gids kon ons exact laten

zien hoe alles te werking ging. De veroordeelde ging op een stenen blok liggen om te worden gemarteld. Er

werden sneden in de huid gemaakt en de wonden vervolgens ingesmeerd met citroensap. Hierna mocht de crimineel, geblinddoekt, met zijn hoofd op een ander blok liggen zodat vervolgens het hoofd eraf gehakt kon worden.

Als het hoofd eraf is gehakt werd het hoofd opgehangen aan de voorzijde van het dorp, zodat men kon zien dat er met volk niet gesold moest worden. Het hart en lever werd aan de Koning overhandigd en door hem gegeten.

De rest van het lichaam werd verdeelt over de dorpsgenoten. Zij mochten ieder een stukje pakken om op te eten, aan de dieren te geven of gewoon weg te gooien.

Gezellig ritueel dus!

We sprongen weer op de brommer en reden verder het eiland rond.

Gelukkig hadden we Yacub mee. Hij vertelde ons alles over bepaalde planten die we tegenkwamen en de

vruchten die daarin groeien: Koffie, kruidnagel, cacao en een heleboel andere lekkernijen. Ook stopten we bij

verschillende graven waar op allerlei manieren een hoop aandacht was geschonken.

We kwamen bij een Batak museum aan, waar gebruiksvoorwerpen van de Batak werden getoond. Zelfs een foto

van onze eigen koningin Juliana en prins Bernhard, welke op bezoek waren bij de Batak volken.

Op een plein bij dit museum werden uiteindelijk traditionele Batak dansen uitgevoerd. Wij konden gaan zitten aan

de kant van het plein en kregen een uitgebreide voorstelling van dit volk en konden de betekenis van elke dans

teruglezen op een A4'tje.

Bij de laatste dans werd het publiek uitgenodigd om mee te doen. Kim bleef zitten voor de film en foto's en ik zou

meedoen met deze dans. Samen met een handvol andere toeristen stonden we een beetje ongemakkelijk de

bewegingen na te bootsen van de meneer die ons begeleide.

Na deze voorstelling reden we verder over het eiland Samosir. Onderweg stopten we wat bij bijzondere

bezienswaardigheden. We stopten bij een dame die een traditionele BatakUlos (sjaal) aan het weven en ook nog

even bij de rijstvelden om de dames daar te zien werken. Verder genoten we nog van het mooie landschap, de

rijstplantages, de buffels en kraanvogels.

Onderweg naderden we een stadje waar ik nog even wat geld kon pinnen. Automaten zijn schaars hier. Kim en

Nur bleven even bij een plaatselijk restaurantje, terwijl Yacub en ik het stadje gingen verkennen opzoek naar een

geschikte pinautomaat. Hier kon ik nog even een paar miljoen van mijn bankrekening trekken om vervolgens weer

terug te gaan naar de dames.

In het restaurant aangekomen, werd direct de tafel vol gezet met een complete rijsttafel. Vis, kip, samballetjes, ei

en noem maar op, werden ons voorgeschoteld.

We hadden heerlijk gesmuld en Yacub moest en zou ons een prachtige plaats laten zien, waarvandaan we van

een mooi panorama konden genieten. Wij hadden het niet meer. De billen deden ons pijn door alle onverharde

wegen en werden moe van al het gehobbel en gestuiter. "Yacub, duurt het nog lang? Is het nog ver?" vroegen we

om de haverklap. "Nee, niet ver meer!"

Maar toen we bij het punt aankwamen, waren we weer onwijs 'impressed'. Vanaf dit punt hadden we een

geweldig uitzicht over het meer en de aanliggende landschappen. We genoten hier ontzettend van en gingen erbij

zitten. Yacub en Nur maakten thee op een mobiel gasstelletje en deelden lekkere koekjes uit.

"Heerlijk!" Het

waren een soort pennywafeltjes, chocoladekoekjes en pindakoekjes. Kim genoot vooral van de chocolade. Geef

een vrouw chocola en de chagrijnigheid verdwijnt als sneeuw voor de zon!

Het was puur genieten, maar we moesten natuurlijk ook weer terug!

Met de gekneusde billen, namen we plaats op de, steeds oncomfortabel wordende brommertjes en vol goede

moed gingen we het laatste stukje van de ronde van Samosir rijden. Het begon te regenen en werd alsmaar

kouder.

Ik keek af en toe achterom en zag de dames nog keurig achter ons rijden, maar het tempo nam af en de

voorzichtigheid nam toe. Ook Nur werd moe. Bij een bocht hadden we een tegenligger welke wij passeerden,

maar Nur moest een behoorlijke uitwijk maken en Kim en Nur vlogen met een rotvaart zo de berm in.

Kim greep haar vast met de filmcamera in haar hand en raakte Nur behoorlijk hard in haar zij. Ze bleef lachen,

maar had een behoorlijke pijn. "Plan plan!" en we besloten om het nog even rustiger aan te doen. Zo veranderde

de 'relaxte' brommertocht in een intensieve rit over Samosir.

Gelukkig kwam ons resort steeds dichterbij. Vlak voor ons eindpunt rende Yacub nog even bij een Apotek naar

binnen om voor Nur een zalfje te halen. Het was gelukkig nog maar een klein stukje.

Bij het hotel verlangden we naar onze douche. Nog even het angstzweet van onze beurse lijfjes afspoelen en dan

konden we een hapje gaan eten. Mijn buik speelde weer op en had eigenlijk niet zo'n honger. Daarom nam ik, in plaats van een Indonesische maaltijd, een kipburgertje en Kim een cheeseburgertje. Kim zat haar burger heerlijk weg te eten terwijl ikzelf, door mijn onrustige buik, er niet zo van kon genieten. We gingen lekker op tijd naar bed, want de 2 dagen erna zou voornamelijk bestaan uit een lange rit over de Trans-Sumatra weg, welke noord en west Sumatra met elkaar verbind.

Sipirok

You are here: [Home](#) > [Reizen](#) > [Trip Maleisië & Indonesië](#) > Sipirok

10/09/2014 Patrick

De laatste morgen op Samosir begon vroeg, want deze dag moesten wij de helse tocht ondernemen richting de provincie 'West Sumatra'. Omdat het nog maar vroeg was, waren we getuige van een prachtige zonsopkomst.

Deze schitterde in prachtige lijnen over het Toba meer heen.

Toch maar even de camera erbij gepakt en nog maar wat foto's geschoten van dit tafereel.

Sipirok

Achter mij komt een jongen staan en begint hele verhalen in het Indonesisch aan mij op te hangen. Ik heb geen flauw idee waar hij het over heeft en knik een beetje vriendelijk naar hem terug. Hij vraagt mij iets en

ik hoor 'Negara' in zijn vraag. "Ohw, hij wil vast weten waar ik vandaan kom!" "Belanda", antwoordde ik. "Aaah.....

Bagus!" zei hij daaropvolgend, wat 'goed' betekent. "Gelukkig maar weer, hij vind het goed!"

We probeerden wat, met handen en voeten en 3 woorden Indonesisch en 4 woorden Engels, te praten.

Uiteindelijk hebben we wat foto's met mekaar gemaakt. Er kwamen wat van zijn vrienden bij en ook hen gingen

met mij op de foto. "Ach, das nu al heel normaal geworden."

Als ontbijt nam Kim een lekker pannenkoekje en ik hield het enkel bij droge toast en bananen. Het zou een beetje

rottig zijn om continue te moeten stoppen om het plaatselijke sanitair te bewonderen tijdens onze lange rit.

Yacub staat al de bus gereed te maken voor ons vertrek. Hij verteld ons dat we dit keer niet met de pont

overgaan, maar gebruik maken van de weg die direct met het vaste land verbonden is.

We stappen in de auto en worden door het mooie landschap gereden over Samosir. Het was flink klimmen met

de bus over de kronkelige weggetjes naar boven.

Het begon zelfs een stuk koeler te worden en het uitzicht werd steeds adembenemender. Kim keek liever de

andere kant op toen ze de immense hoogtes zag waar we reden.

Bij het hoogste punt van Samosir stopten we nog even om aldaar een bakkie thee te nuttigen. Ook was er een

uitkijktoren en natuurlijk moesten wij er even opklimmen om vanaf een nog hoger punt het landschap te bekijken.

We moesten weer verder met de rit en deze ging verder en verder. We kwamen uiteindelijk bij een plaatsje waar

pinda's gebrand werden. Jongens roerden in grote pannen boven een vuur. Verderop stond een grote ton, waarin

de pinda's 'geautomatiseerd' werden omgeroerd door de ronddraaiende bewegingen van de ton. Deze werd

aangedreven door een motor, die ernaast vrolijk stond te pruttelen.

"Hebben jullie zin in Doerian?" vroeg Yacub. "Jaaaaa..." zei ik terwijl Kim mij met een vies gezicht aankeek: "Je

gaat toch geen Doerian eten toch?" "Jawel, waarom niet?" en we stopten bij een klein plaatsje waar een familie

woont die deze stinkende vruchten verkocht.

We kregen thee en er werd een Doerian voor ons opengebrouwen. De aroma's kwamen ons direct tegemoet.

Iedereen een stukje proberen, maar Kim wist van eerdere ervaringen dat ze het niet lekker vond.

"Deze van

Sumatra zijn anders!" riep Yacub en voerde Kim een stukje. "Gadverdamme!" riep ze luid en al kokhalzend liep ze

even bij ons vandaan.

Wij gingen er even bij zitten en aten met zijn drieën twee hele doerians weg terwijl we aan een bakje thee zaten.

Yacub liet ons vervolgens even de flora zien in deze omgeving.

De kinderen van de Doerianverkopers waren erg nieuwsgierig en liepen continue om ons heen. Ze vonden het

geweldig als we foto's van hen maakten en vroegen telkens om meer.

Het was weer tijd om te gaan en reden verder.

Deze dag bestond voornamelijk uit rijden, sanitaire stops en tanken. Ook hadden we nog even gestopt in een klein

stadje om te lunchen bij een chinees restaurant. Yacub en Nur gingen even samen eten bij een halal restaurant

en wij konden even van deze gelegenheid gebruik maken om lekker varkensvlees te eten. We bestelden daarom

een lekkere Babi Kecap met een Nasi Goreng. Dat was wel even lekker! Yacub stond even later voor de deur om

ons op te halen. We vroegen om de rekening en gingen verder met de tocht.

Omdat de route van het Toba meer naar Bukittinggi niet in een dag te overbruggen is, moesten we overnachten.

Yacub zette ons af in Sipirok waar een mooie bungalow voor ons klaar stond.

Bij het checken vroeg de medewerker of we al wilden eten, maar we wilden ons eerst graag even oprispen en

de spulletjes in onze bungalow gooien.

Na het oprispen gingen we naar het restaurant en namen we een hapje eten. Kim nam een soepje en ik nam

een lokaal gerecht van kip en zoete saus.

We hebben nog even de avond in het restaurant doorgebracht, onder het genot van een Bintang, om ook nog

even met de ouders te skypen en te bellen.

We waren moe en gingen slapen.

Sipirok | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=219>[7-10-2014 22:10:12]

De volgende morgen stonden we weer vroeg paraat om de hort op te gaan. Dit zou het langste, maar tevens het

mooiste stuk van de reis zijn.

Ondanks de lange route, was het evengoed vermakelijk. We stopten onderweg een paar keer om de lokale

dingen in het echt mee te maken.

Bij een plek, welke bekend staat om haar messenproductie, parkeerde Yacub zijn bus en zei dat we even mee

moesten gaan. We zagen hoe drie jongens, besmeurd van het zweet, messen aan het smeden waren.

Niks geen

moderne techniek, maar keihard werken en op een ambachtelijke manier welke je normaal weinig tegen zou

komen. In het midden van de drie jongens, stond een aambeeld, waarop één van deze mannen de toekomstige

'golok' (kapmes) vasthield. Ritmisch sloegen de jongens met hun zware hamers om de beurt op het mes: "Tik, tik tik! Tik, tik, tik!" Precisie en timing is erg belangrijk in dit vak, anders zitten ze zo met de hamers in elkaar verstrengeld! Omdat men 'het ijzer moet smeden wanneer het heet is', liep de man die de golok vasthield, af en toe naar een bak gevuld met brandende steenkool om het stuk metaal heet te maken. Roodgloeiend kwam het mes er weer uit en jongens vervolgden op hun ritme om de uiteindelijke mesvorm erin te creëren. We voelden even het gewicht van deze hamers. "De T..ing, die krenge zijn zwaar zeg!" We wisten direct waardoor de spierballen van deze jonge gasten gevormd waren. We liepen weer terug naar ons busje en Yacub wijst nog even naar cacao wat, gewoon langs de weg op een zeiltje, ligt te drogen. Onderweg roept Yacub dat we nog even naar een waterval kunnen kijken. We hoorden het gekletter al vanaf de weg. Nur zou met ons meelopen en Yacub bleef bij de bus om op de spulletjes te letten. We liepen over een lange touwbrug over een brede rivier naar de overkant. Er waren wat kinderen in het water aan het spelen die ons vriendelijk lachend toezwaaiden. Inmiddels gewend aan de enthousiasme van deze mensen, zwaaiden we terug. Na de brug moesten we linksaf, maar we hoorden de waterval rechts. Een beetje in de war vroegen we de weg aan twee mevrouwen met een klein kindje die ons de goede kant op leidde. Het bleek nog een flinke wandeling te zijn om zo 'even' bij de waterval te gaan kijken, maar wel de moeite waard. Omdat er nog een lange rit voor de boeg stond te wachten, besloten we om alleen even wat plaatjes te schieten om meteen weer rechtsomkeert te gaan richting Yacub. "Tijd om te lunchen!" zei Yacub. "Willen jullie bij een toeristisch restaurant eten of gewoon lokaal?" Yacub legde uit dat er een restaurant verder langs de weg lag, waar toeristen die via een reisorganisatie hebben geboekt, de geijkte gerechten zoals kipsate, nasi goreng en al die bekende namen konden bestellen. "Wat denk je zelf, Yacub?" We stopten dus bij het lokale 'Rumah Makan' (eettentje) in Jembatan Merah, die ook nog een prachtig uitzicht had op de rivier. Jembatan Merah betekend 'rode brug'. Niet omdat er een rode brug in dit stadje ligt, maar door het bloed wat heeft gevloeid door de oorlog met de Nederlanders. Er stonden tafels met stoeltjes en gedeelten met lage tafeltjes waaraan je, gewoon lekker op de grond, plaats kon nemen. Wij wassen onze handen en schopten de sandaaltjes uit om vervolgens bij de lage tafeltjes plaats te nemen voor het eten. Er werd een complete rijsttafel voorgeschoteld met vis, garnalen, rijst, aardappelen, kip en nog veel meer heerlijke dingen en we aten, gewoon met de handen, totdat we voldaan met een volle buik nog even konden genieten van een kopje koffie. Ook de koffie werd hier op een speciale manier geserveerd. Een kokosnootdop functioneerde hier als kopje en roeren deden we niet met een lepeltje, maar met een kaneelstokje. Dit gaf ook nog een geweldige smaak aan mijn koffie, maar ook Kim haar thee had een lekker kaneelsmaakje gekregen door het natuurlijke servies. Al verder rijdend naar onze eindbestemming, wees Yacub nog even op een meisje welke een zak bij haar hield

met lange kaneelstokken. "Huh, kaneelstokken? Die zijn toch niet zo lang?" Maar kaneelstokjes die wij kennen uit de winkels, zijn slechts stukjes van de meterlange kaneelstokken waarvandaan deze komen! De Trans-Sumatra weg, is een erg lange weg langs allerlei stadjes, dorpjes en mooie natuur. Op deze weg passeerden we zelfs de evenaar! Bij het plaatsje 'Bonjol' staat op dit punt een brug over de weg en een parkeerplaats waar de evenaar op allerlei manieren gemarkeerd staat. Zoals een echte toerist betaamd, zijn wij ook hier even gestopt om meerdere malen van het noordelijk tot zuidelijk halfrond te rennen. Na vooruit en achteruit over de evenaar te hebben gelopen, schoten we nog even wat foto's van dit heuglijke moment en vervolgden de rit.

Sipirok | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=219>[7-10-2014 22:10:12]

Yacub zei dat we hard moesten rijden. We 'moesten en zouden' de Rafflesia bloem zien! Yacub hield de hele dag

contact met iemand, die op ons zou wachten om de bloem te tonen.

Hij scheurde door de bochtige wegen de bergen in. Ik zag Kim ondertussen haar boek zo ongeveer tegen haar

gezicht aanhouden. "Gaat het, Kim?" vroeg ik bezorgd. "Nee, hij gaat echt hard over die weg!" Bij elke keer dat hij

auto's inhaalde op deze weg greep ze me vast en sloeg angstkreten uit."

Ik vroeg of het noodzakelijk was om zo hard te rijden. "Jullie moeten de bloem zien! Maak je geen zorgen, ik rij

voorzichtig!" Ik vertrouwde Yacub op zijn ervaring met de Sumatraanse weg, maar Kim was 'not amused'.

Het werd steeds donkerder en we kwamen aan bij een klein dorpje waar Yacub's contact al netjes op ons

wachtte. Gehaast sprongen we de bus uit om de bloem te zien.

De haast was natuurlijk niet voor niks. Deze bloem is zeer zeldzaam en bloeit maar 5 dagen. Dit was de laatste

dag en zou vervolgens veranderen in een donkerbruine tot een zwarte rotte massa. Het was ook al donker en de

man liep snel voor ons uit. Ondertussen legde hij vluchtig wat dingen uit over de andere flora die we passeerden.

Ik vroeg of hij deze plant ergens in een tuin groeide. "Nee", zei hij: "Deze groeit gewoon in de natuur!"

Tijdens deze snelle en gehaaste wandeling, zagen we de dorpse omgeving met al haar sawa's, al gauw

veranderen in jungle. "Verdories! We lopen hier nog in korte broek en slippertjes!" We klommen achter de man

aan tegen een steile heuvel op. Door de voorgaande regen, was het niet bepaald begaanbaar en gleed ik

meerdere malen op mijn plaat.

"Ik hoop maar dat die K..plant de moeite waard is!" zeiden we tegen mekaar. We werden beiden er zelfs

strontchagrijnig van! Ondertussen werden we ook nog aan alle kanten lek geprikt door al het vliegende ongedierte

van de jungle.

We kwamen bij de bloem aan, die inmiddels niet meer te zien was in het donker. Gelukkig gaf de videocamera

voldoende licht om te functioneren als zaklamp. Er stond inderdaad een gigantische bloem, welke bijna een meter

in doorsnede kan zijn. Deze was iets kleiner, maar daardoor niet minder indrukwekkend. Echter, waren wij door

de omstandigheden niet helemaal onder de indruk. "Mooi hoor, zullen we gaan?" Maar de man hing nog een

verhaal op over deze bloem, simpelweg omdat dit zijn werk is. We luisterden naar dit verhaal terwijl we

ondertussen de muggen van ons afsloegen.

Na een tijdje geleden te hebben, liepen en gleden we naar beneden, richting de rijstvelden en het dorpje.

Besmeurd kwamen we aan bij een huisje waar we een kopje 'Kopi Luwak' kregen aangeboden. Deze koffie staat bekend als 's werelds meest bijzondere koffie. Ikzelf als koffieliefhebber fleurde helemaal op. Nog meer dan die bloem die we zojuist gezien hadden. Een vriendelijke dame heette ons welkom in haar gezellige huisje en vertelde alles over deze mooie koffie en schonk een bakje voor mij in. Kim houdt niet van koffie, maar wilde graag wat slokjes van mij meedrinken.

Kopi Luwak is een koffie afkomstig van Sumatra. Ook wordt deze elders gedronken, maar is allemaal geïmporteerd van het mooie Sumatra. De koffie is speciaal omdat de bonen niet door de mensen van de bomen geplukt worden, maar door de Civetkat, welke een natuurlijke selectie maakt van de beste koffiebomen. De bonen vervolgen een weg door het dier en worden uitgepoept in de vrije natuur. Hele teams met boeren zoeken naar de poep van de Civetkat waarin de bonen nog intact inzitten. Door dit 'natuurlijke' proces zitten er enzymen in de koffie die de koffie ook nog gezond maken. Deze poepkoffie smaakt erg mild, maar erg lekker. Door de kwaliteit van deze koffie kan er van één 'portie' tweemaal koffie gezet worden. De vrouw toonde dit door, op de overgebleven 'prut' op de bodem van mijn kopje, nog wat heet water te schenken. De koffie bleef inderdaad haar heerlijke smaak behouden. Ook kan deze koffie als een huidscrub gebruikt worden, dus nu was Kim het 'slachtoffer' om dit even uit te proberen. Eén van de dames pakte haar arm en met een glimlach scrubte ze haar arm in. Ze ging het even afspoelen in de keuken en ik hoorde een enorme gil vanuit de keuken komen: "Whaaaa, what is that! Ohw my god, a frog!" De huiskatten hadden een kleine verassing voor Kim meegenomen de keuken in. De dames die Kim vergezelden in de keuken lachten met tranen in hun ogen, terwijl Kim rennend van schrik de keuken uit rende. Gelukkig had ze er wel een perzikzacht huidje aan overgehouden.

We kochten wat van deze geweldige koffie om dit mee te nemen naar huis en liepen terug naar Yacub. "Hoe was de Raflesia?" vroeg hij geïnteresseerd. "Welke Raflesia?" Oh ja, die bloem, waar we hiervoor naartoe gekomen waren. "Ja best mooi", antwoorden we erop: "Maar vertel de volgende gasten dat ze goede schoenen aantrekken

Sipirok | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=219>[7-10-2014 22:10:12]

en eventueel een lange broek!" Yacub voelde zich rot dat we het op deze manier moesten meemaken, maar wilde zo graag dat we dit beleefden. We kunnen deze beste man eigenlijk niets kwalijk nemen. Hij doet alles om zijn gasten een goede tijd te laten beleven.

"Tijd voor Rendang!" zei Yacub. We naderden Bukittinggi in de Padangstreek. De streek waar de echte Rendang vandaan komt en Yacub wist een plek waar deze op zijn best te verkrijgen is. Rendang is één van onze favoriete Indonesische gerechten. Het is een 'daging' (rundvlees) wat lang gestoofd is in een heerlijk goedje van kokos en heel veel andere lekkere ingrediënten.

De rijsttafel werd voorgeschoteld en enthousiast doken we direct op de Rendang af, die ons vriendelijk toelachte op het bordje. "Eet mij, eet mij", hoorden we de Rendang bijna zeggen. Yacub heeft wederom wat pluspunten gescoord. De Rendang was de beste die we gehad hebben. Kim was ook erg onder de indruk van een ander daging gerecht. Een beetje pittig buffelvlees met een prachtige structuur. We smikkelden en smulden.

Ik voelde de darmpjes meteen weer protesteren en griste nog even snel wat servetjes van tafel af. Op de publieke hurktoiletten is namelijk nooit toiletpapier aanwezig. Het restaurant stond op punt te sluiten, dus na deze belevenis gingen we voldaan weer het restaurant uit. We maakten nog even wat foto's bij de bekende klokkentoren van Bukittinggi en liepen naar de bus. "Hey! Een KFC! Mag ik nog even van het toilet aldaar gebruik maken?" vroeg ik om er zeker van te zijn dat de, nog anderhalf uur durende rit, comfortabel zou verlopen. Na een tijdje te hebben gereden kwamen we aan in de Harauvallei. Eén van de mooiste plekjes in Sumatra met veel natuur, watervallen, rijstvelden en 1000 tinten groen. Helaas konden we hier nog niets van zien. We hoorden enkel de watervallen kletteren en de krekels tsjirpen. Een jonge jongen genaamd 'Ewal' kwam bij ons zitten en vertelde over de vallei, het resort, zichzelf en haalde nog een lekkere Bintang om de avond mee af te sluiten. Mij benieuwen wat ons morgen allemaal te wachten staat.

Harau

Harau Vallei | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=222>[7-10-2014 22:10:40]

You are here: [Home](#) > [Reizen](#) > [Trip Maleisië & Indonesië](#) > Harau Vallei

13/09/2014 Patrick

Buiten kraaien de hanen, terwijl een streepje daglicht door de bijna transparante gordijnen binnenvallen in een

primitief, maar knus hutje in de groene Harauvallei.

Wij verbleven daar in 'Abdi homestay'. Eén van de 2 accommodaties op deze prachtige locatie.

Binnen staat er

niets meer dan een bed met een klein kastje. De badkamer had niet veel meer dan een grote stenen bak met

Harau Vallei

Een kaartfout rapporteren

Kaart Satelliet

Kaartgegevens ©2014 Google Gebruiksvoorwaarden

Share

Home

Gallerijen

Trip Maleisië & Indonesië

Event Fotografie

Harau Vallei | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=222>[7-10-2014 22:10:40]

water, welke continue gevuld bleef door een zacht stromend kraantje en een toilet. Deze moest doorgespoeld

worden met het water uit de bak. Dit werd gedaan met een schepbakje met een handvaatje. Eigenlijk is dit de

manier van doorspoelen in geheel Indonesië en was dit niet de eerste keer voor ons om dit zo te doen. Een

douche was ook niet aanwezig. Hiervoor gebruikte je hetzelfde schepbakje. Een lekkere schep met water en

hoppakee!

Omdat we erg laat aankwamen de vorige dag, was het uitzicht een grote verrassing voor ons. We keken recht op

de rijstvelden uit en zagen mensen bezig die daar aan het werk waren in deze sawa's. Achter deze rijstvelden

zagen we rechtopstaande rotsen die uiteindelijk deze vallei vormden. Ook aan de achterzijde van ons huisje liepen

de rotsen recht omhoog en er kletterde een waterval van reusachtige hoogte naar beneden.

Op het moment dat ik op ons terrasje van ons uitzicht zat te genieten, kwam 'Yoga', een jongen van dit familie resort, vragen of ik een bakje koffie of thee wilde. Ik bestelde een koffie en kon zo de dag goed beginnen, met een geweldig uitzicht erbij als extraatje. Even later komt Kim naar buiten met een verbaasde blik van 'heb ik me jou daar'. Ook zei kon alleen maar genieten van dit typisch Indonesische schouwspel. Ook Kim kreeg een bakje thee en we kozen voor een pannenkoekje erbij als ontbijt. Dit alles werd gewoon op ons eigen terras geserveerd. Eten deden we niet alleen. Er liep een hondje op het resort en was direct onze beste vriend. Helaas was deze liefde snel over toen onze lege bordjes werden opgehaald. Zelfs een Kip met 4 jonge kuikens kwamen direct bij ons bedelen! We zouden om 9 uur opgepikt worden door Ewal om te gaan hiken door de Harauvallei, maar Kim voelde zich helemaal niet goed. Ze had buikpijn en was onwijs misselijk. We gaven dit door aan de mensen van het resort en het was helemaal geen probleem voor hen om deze tour de volgende dag te doen. Ze kreeg dan ook direct droge toast en bananen. De bananen werden speciaal voor haar op de markt gehaald en ze moest het die dag rustig aan doen om te herstellen voor de 'hike' van de volgende dag. We hoopten dat het dan wat beter zou gaan met haar. Als dat niet het geval zou zijn, ach, dan blijven we toch gewoon een dagje extra? Ook dat was geen enkel probleem. Kim pakte haar 'ziektmomentje' door lekker de hangmat uit te hangen om vervolgens weer in slaap te vallen. "Tsa, je moet er het beste van maken, toch?" We maakten kennis met onze burens, 2 oudere stellen uit Beverwijk. Eén van deze stellen hadden de eigenaar geholpen met middelen voor de opbouw van deze mooie plek. Het was inmiddels hun 6 keer hier bij Abdi en waren 'kind aan huis'. Even later zag ik het zontje van de eigenaar, ook genaamd Abdi, vol trots in zijn nieuwe Ajax tenue rondlopen. Deze had 'oma', want zo noemde hij de vrouw van het stel, voor hem meegenomen uit Nederland. Wat een mooie mensen en heerlijk dat ze lekker op deze manier vakantie vieren. Deze mensen kwamen zelfs af en toe naar Kim vragen: "Hoe gaat het met je meissie?" Naast deze mensen hadden we ook een jongen uit Londen, genaamd Rachid, ontmoet. Hij kwam even met ons babbelen totdat zijn ontbijtje werd gebracht. "Ik ga even eten", zei hij. "Ach, dan eet je het toch even bij ons op", antwoorden wij erop en hij nam plaats op onze veranda, om aldaar zijn ontbijtje te nuttigen en ons gesprek te vervolgen.

e

Harau Vallei | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=222>[7-10-2014 22:10:40]

Naast deze gasten was er ook nog een Zwitsers stel aanwezig, waarvan de jongen nog even bij ons kwam kijken en hij stelde zich voor als 'Juliën'. Hij was een student medicijnen en toen hij hoorde dat Kim zich niet lekker voelde kreeg ze gelijk een berg pillen in haar schoot geworpen: "Deze zijn tegen de diarree en deze houdt de misselijkheid tegen, maar daar krijg je ook weer diarree van!" Ook kreeg zij een heel kruisverhoor over de klachten

die zij had en of het wel verstandig was om de medicaties te nemen. Lief bedoeld en we namen de pillen aan, maar Kim besloot gelukkig om haar lichaam het werk te laten doen. We kijken eerst wat de bananen, toast en een dagje rust met haar doen. Toen Kim in haar hangmatje lag uit te zieken, vermaakte ik mijzelf in de nabije omgeving met de camera en het landschap. Ik zag moeder de kip met haar kinderen voorbij lopen. Het was dezelfde die ons 's ochtends altijd gezelschap hielden, samen met de hond, totdat de ontbijtbordjes opgeruimd worden. Natuurlijk moesten hun ook even op de foto. Net toen ik de camera op de kip richtte, zei de kip: "Foto!" Ze herhaalde dit een aantal keer. Natuurlijk tokte ze gewoon, maar als je het één keer hoort, dan krijg je het niet meer uit je hoofd. Ik zei dit tegen Kim en de kip herhaalde het weer: "Foto, foto!" Ook Kim hoorde niets anders meer uit deze kip haar accent. "Gelukkig maar, het ligt dus niet aan mij..." We hoorden in de verte de Gibbons hoorden roepen. "Wil je naar de Gibbons kijken?" vroeg de eigenaar van het resort. Kim knikte toe: "Ga maar, ik blijf hier" en ik jumpte achterop de 'knalpot', wat 'brommer' betekend en we reden naar een hoge rots om de Gibbons te spotten. De jongen bij wie ik achterop zat, keek tijdens het rijden continue omhoog of hij ze kon zien. Ik keek geïnteresseerd met hem mee, maar ik had geen idee waar ze nou moesten zitten. Hij stopte en wees richting de rots: "There!", riep hij en ik keek langs zijn vinger omhoog. Ik zag helemaal niets! "Waar dan?" Hij wees weer dezelfde kant op, maar sprak bijna geen Engels dus echt exact kon hij het niet uitleggen. Ik schoot een foto van de rots en vroeg of hij het wilde aanwijzen: "There!" Ik zag ze natuurlijk nog steeds niet. "Tiga!" riep hij weer, waaruit blijkt dat er 3 Gibbons ergens moeten zitten. "Oh yeah.... I see them!" Maar eigenlijk zag ik nog steeds niets. Ik besloot toch nog wat foto's van dat ene stukje rots te maken om later de Gibbons evengoed nog terug te zien. We kwamen terug in het resort en er stond al een heerlijke Nasi Goreng voor mij klaar. Dat was de lunch alweer. Kim voelde zich ook al wat beter en we konden een ritje maken op de 'Becak'. Dit was gewoon een simpel brommertje met een houten zijspan. We namen plaats en de Becak reed ons voort richting een Minangkabau huis. Minangkabau is een volk uit deze Padang regio. Dit volkje staat erom bekend dat ze de vrouwen een belangrijkere rol toespelen dan de mannen. Eigenlijk zijn hier de vrouwen gewoon de baas! We reden verder en stopten bij een waterval, waar we wat plaatjes schoten van deze waterval en de lokale mensen, die lekker aan het zwemmen waren. Verderop was er nog één waterval waar wij hetzelfde ritueel herhaalden. Natuurlijk moesten we weer met iedereen op de foto: "One, two, three...smile!" De becakchauffeur ging te voet verder en wij liepen hem braaf achterna. De wandeling werd steeds langer. "Kim doesn't feel well, huh! Where are we going?" vroegen we bezorgd terwijl we steeds meer klim en klauterwerk zagen. Omdat de man slecht Engels sprak en verstond knikte hij wat en liep verder. Later zei hij: "Waterfall!" OK, we gaan dus naar nog een waterval! We liepen door een steeds bosachtigere omgeving en vroeg af en toe aan Kim of het wel goed met haar ging. "Ze weten toch dat ze vandaag rustig aan zou doen voor de trekking voor morgen?"

De wandeling viel gelukkig best mee. Na een stukje wandelen kwamen we bij een prachtige waterval midden in dit mooie bos. Ik kon even een duik nemen, maar besloten wel om snel weer terug te keren naar het resort. Kim voelde de energie wegzakken en de buik weer opspelen. Kim ging nog even uitrusten en het diner werd, ook weer op ons terrasje, geserveerd. Ik had een lekker kipgerechtje en Kim hield het nog bij toast en bananen. Yacub kwam lekker bij ons zitten en had de gitaar meegenomen van de jongens van het resort. Een heel repertoire kwam voorbij van oudere Engelstalige en Nederlandse hits. "Ken je deze?" vroeg hij iedere keer als hij met een nieuw melodie begon. Als we het nummer konden meezingen, dan zongen we vrolijk mee en bij de nummers die we niet konden, zaten we gewoon lekker achterover te genieten van onze muzikale vriend. Nog even een nummertje van 'Tante Lien' erdoorheen: "*Geef mij maar nasi goreng. Met een gebakken ei! Met sambal en wat kroepoek en een goed glas bier erbij!*" Dat nummer heeft ons de rest van de vakantie achtervolgd. Wat een gezellige vent is die Yacub.

Harau Vallei | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=222>[7-10-2014 22:10:40]

Ewal kwam er ook bij zitten en ook hij kon een aardig potje 'tokkelen' op de gitaar. Nu kwamen er zelfs liedjes in het Indonesisch aan ons voorbij! Soms hadden we geen idee wat ze zongen, maar de emotie die erbij kwam kijken, gaf ons een heel goed idee waar de songs over gingen. Ook Ewal heeft een geweldige stem! Er werd tot laat in de avond gezongen op ons eigen terras. We hadden twee privé muzikanten tot onze beschikking! Natuurlijk komt aan al het plezier een eind en Yacub en Ewal gingen moe naar hun bedje toe. Op dat moment kwam de Zwitserse 'Juliën' naar ons terras toe lopen: "Waar is de muziek? We zitten bij ons huisje te wachten op het kampvuur!" Hij dacht dat er een vuur gemaakt zou worden en dat er daar muziek zou worden gespeeld. "Tsja.... Dan kom je toch gewoon bij ons als het gezellig klinkt! Nu is het afgelopen. Eigen schuld!" Hij zei dat ze bij hun huisje zaten met Rachid en nog een ander Hollands stel. Ik ging uit beleefdheid nog even bij hun zitten, maar ging gauw weer weg. De gesprekken gingen van politiek tot zorgverzekeringen. "De mazzell!" zei ik toen ik mijn biertje ophad en rende gauw weer terug. Ik hield liever even het gevoel vast van die gezellige avond met onze nieuwe vrienden.

De volgende dag begon alles weer met hetzelfde ritueel. Een koude plens en een bak koffie om even wakker te worden en een ontbijtje voor de broodnodige energie. Ewal stond om een uurtje of negen bij ons huisje om ons op te halen voor de wandeling. Kim voelde zich gelukkig weer prima en we besloten om de trekking door de Harau te doen. Wij liepen onze weg van het resort af, richting de Sawa's. Onderweg zagen we de prachtige natuur van de Harau: Bloemen, planten, grote vlinders en hier en daar een koe of een buffel op de weg. Wij kwamen bij een stuk land wat van Ewal was. Hier was een dame rijst aan het planten en wij mochten dit zelf proberen. Over dunne dammetjes liepen wij, tussen de Sawa's door, naar Ewal's Sawa. Soms moesten we een beetje

manoeuvreren tussen 'hekjes' van bamboestokjes. Kim liep voor mij uit en ik zag plotseling dat ze met haar voet achter een touwtje bleef hangen van één van deze omgevallen hekjes. Ze struikelde en viel zo links van het dammetje de rijstvelden in. Hoewel we het valritueel vaak hebben herhaald gedurende vakantie, was deze van Kim toch wel de meest spectaculaire tot nu toe. Rijst groeit namelijk het best in een poel van modder op ongeveer een kniehoogte diep en aangezien Kim horizontaal viel, kan je het resultaat denk ik wel gokken. Kim was van top tot teen besmeurd met de grijsbruine massa. In haar rechterhand hield zij de filmcamera vast, welke ook volledig bedekt was met modder. We spoedden onszelf naar een 'slootje' langs de velden om Kim even schoon te wassen. Ik ontfermde me over de filmcamera met wat droge tissues terwijl Ewal met twee handen water over Kim heen schepte en ondertussen afkeurend zei: "What did I say about playing in the mud! You see what happens? Now daddy need to wash your dirty clothes again!" Ewal sprak Kim streng toe als een echte Dadak (vader) die zijn dochter weer eens vies terug ziet komen van het buiten spelen. We konden er alleen maar om lachen, natuurlijk nadat we zeker wisten dat Kim zelf OK was. De camera zag er weer schoon uit en leek weer goed te werken na het incident. Tijd om rijst te planten! Ik mocht, nu geheel vrijwillig, de blubber in. De dame gaf mij een bosje rijstplantjes, waarvan ik kleine plukjes op dezelfde afstand in de modder moest steken. Het valt niet mee om jezelf voort te bewegen in deze modder, maar het ging best OK. Nu was het Kim haar beurt. Vies worden was voor haar helemaal geen probleem meer en stapte met de rest van het bosje de modder in. Ook Kim kan deze klus nu op haar CV zetten. We beseften wel dondersgoed wat een zwaar werk dit moet zijn voor de dames en heren die in deze rijstvelden werken. Onze portie werk voor vandaag zat er weer op en we liepen vol goede moed verder door de groene vallei. Een groepje kinderen was dolenthousiast rond een boom aan het rennen en riepen: "Ular! Ular!" terwijl ze omhoog wezen. Ze hebben een slang gezien in deze boom. We probeerden zicht te krijgen op het dier, maar zagen het niet. Eén van de kinderen klom met een noodvaart de boom in en haalde wat takken opzij: "Sana, sana!" riep hij, terwijl hij het zicht voor mij vrijmaakte, richting de slang wees en zichzelf behendig staande hield in de boom. "Nu moet ik 'm zien ook!" zei ik en klom het jongetje achterna, met mijn tas nog op mijn rug en de fotocamera om mijn nek. "Kijk uit! Doe voorzichtig!" riepen Ewal en Kim. Die zagen mijn geest natuurlijk al dwalen toen ze mij op een zeer onervaren manier de boom in zagen klimmen. "Ja! Hehe..... ik zie de slang nu eindelijk!" Het was weer, zoals we deze in Maleisië ook al gezien hadden, een Harau Vallei | PKphoto.nl <http://pkphoto.nl/?p=222>[7-10-2014 22:10:40] giftige 'Wagler's lanspuntslang', die vredig lag te slapen in de hogere takken van deze boom. We bleven gezelschap houden van deze kinderen, die ons wel erg interessant vonden. Zij wilden ook erg graag op de foto en poseerden als echte modellen voor de camera's. Helaas nam de kwaliteit van de filmcamera stukje bij beetje af door het vocht wat achter de lens ontstond. Zal de val toch fataal zijn geweest? Kim zwaaide met de

camera in de hoop dat de camera zou drogen en het vocht, wat uiteindelijk een waas over de film creëerde, zou verdwijnen. Ook het in- en uitzoomen genereerde een krakerig geluid. "Hopen dat 'ie het de rest van de vakantie nog volhoudt!" zeiden we met de vingers gekruist, maar helaas begaf de camera het volledig. "Dat is balen! Misschien kunnen we het verhalen op de reisverzekering en gelukkig hebben we goede mobiele telefoons waarmee je geweldig kan filmen." Met deze positieve instelling konden we toch nog beelden van de rest van onze vakanties maken.

Ewal legde uit waar in de volwassen rijstplanten, de rijst te vinden is. Hij peuterde wat rijst uit een plant en we konden proeven hoe zoet de rijst is, nu dit nog niet verwerkt is. Ook konden we mooi zien hoe de rijst van binnen uit de plant, naar buiten groeit.

Vervolgens deden we een kleine klim naar boven om een mooie panorama over de vallei te zien. Onderweg plukte Ewal de bladeren van wat planten en vouwde hier vakkundig 2 kronen van voor de 'Koning en Koningin van de jungle'. Hij kroonde ons en vouwde er vervolgens één voor zichzelf.

De wandeling ging nu naar een waterval waar we een lekker konden zwemmen. Deze waterval lag verborgen in een stukje dichtbegroeide jungle en had lekker koel, of zeg maar, ijskoud water.

Hup! Met enkel de zwembroek aan, baanden wij ons de weg naar het poeltje onder de waterval. De waterval donderde met zo'n vaart naar beneden, dat het een heerlijke massage gaf wanneer je er met je rug onder ging zitten. Massage en een verkoeling na de wandeling, wat wil je nog meer?

Na deze verfrissing was het nog een 2 uur lange wandeling richting het resort. Geen vervelende wandeling, ondanks de blaren die langzaam opkwamen in de schoentjes, want wij liepen langs prachtige groene landschappen. We passeerden simpele woningen, warungs, koeien, buffels, apen en heel veel enthousiast glimlachende mensen.

We maakten wat grapjes over de 'Orang Pendek'. Dit betekent letterlijk korte mens. Het is een mysterieus wezen wat tot op het heden nog nooit is gefotografeerd of gefilmd. De Orang Pendek is een mensaap welke veel menselijke gelijkenissen vertoont. Ze zouden rechtop lopen zoals een mens en oranje behaard zijn. Ze danken hun naam door de lengte, die niet langer zou zijn dan 1,20 meter.

Hoewel het bestaan erg in twijfel wordt getrokken, geloven echt alle Sumatraanse mensen die wij erover gesproken hebben dat ze bestaan.

Ewal vertelde de vorige avond, dat er ooit 2 Duitse meiden in Sumatra op vakantie waren om de Orang Pendek te zien. 2 lokale jongens vertelden dat ze op de goede plek waren en rond 10 uur 's avonds goed moesten opletten vanuit hun hotel.

De meiden zaten stilletjes te wachten totdat rond 10 uur vanuit de kamer naast hen hoorden: "One, two, three, BOEM Ahhhhhh...." Dit herhaalde zich een aantal keer. De meiden zeiden dit tegen 1 van de jongens, die zei: "Nou! Dan hebben jullie echt geluk! Dat is de Orang Pendek!" Een beetje verbaasd waren de meiden en de jongen besloot rond dezelfde tijd bij de meiden op bezoek te gaan om te luisteren. Ook toen hoorden ze: "One, two, three BOEM Ahhhhhh...." De jongen zei: "Yep, zeker weten. De Orang Pendek." Later komt de andere

jongen even luisteren en hoort hetzelfde. 'Toevallig' ging de ene jongen even weg toen de andere kwam kijken.

Ze maakten natuurlijk zelf het geluid vanuit de kamer ernaast. Toen de meiden vroegen waarom de Orang pendek dit geluid zou maken, antwoorden de jongens dat deze rond tien uur naar bed wil gaan, maar door zijn korte lengte er niet goed in kan komen. Daarom telt hij: "One, two, three!" probeert zich op te trekken aan het bed, maar valt vervolgens op de grond: "BOEM! Ahhhh....." Wat waren deze meiden hier toch mooi ingestonken! Tijdens deze wandeling, wees Ewal naar een waterval die we nog niet gezien hadden. "Yeah booooooring", zeiden we op een manier alsof wel genoeg van die mooie watervallen gezien hadden.

Ewal begon te lachen, maar eigenlijk blijven alle watervallen in de Harau erg indrukwekkend. Stuk voor stuk weer.

"Een slang!" riep Ewal enthousiast, terwijl hij doodsbang is voor deze dieren. Verderop stond een groepje jongeren, waarvan één van de jongens een mooie Netpython vasthield. Bewapend met de fotocamera stapte ik op de jongen af, welke direct het dier in mijn handen gaf. "Wacht! Kim! Maak foto!" Kim pakte de camera van mij aan, want daar moet natuurlijk een plaatje van gemaakt worden!

Harau Vallei | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=222>[7-10-2014 22:10:40]

0

Uit ervaring weet ik dat een Netpython best wel temperamentvol kan zijn en haar koppie kwam telkens nieuwsgierig naar mijn gezicht toe. Nu kon ze mij niet veel kwaad doen, want ze is niet giftig en kan op dit formaat niet eens een Orang Pendek aan, maar een beet van dit dier kan behoorlijk onprettig zijn. Ik gaf de slang weer terug aan de jongen en we liepen weer verder.

Vlak voor ons resort liepen we nog even de buurt in om een oud klein huis te bekijken in de Minangkabaubouwstijl.

Wauw! Ondanks deze klein en vervallen was, straalde het iets prachtigs uit. Er waren afbeeldingen op gemaakt van oude Minangkabau rituelen en het dak was mooi gevormd in hun typische stijl. Na het bewonderen, gingen we lekker naar onze accommodatie om ons weer op te frissen na deze mooie dag. Ik zei nog even tegen Ewal: "Kijk! Als ik de camera op de kip richt, zegt ze foto!" Ewal kijkt een beetje verdwaasd en ik maak een foto van de kip. De kip reageerde direct en zegt: "Foto"! Ewal begint te lachen en bevestigt dat 'ie het ook hoort.

Er stond een kip-rendang gerecht op het menu en er werden zelfs patatjes en loempia's bij geserveerd! Yummie!

"Yacub, Nur! Eet mee, het is teveel!" bescheiden pakten ze wat, terwijl we bleven aandringen om gewoon te pakken wat ze wilden. "Laki laki!" riepen wij. Dit betekent 'meer' in het Indonesisch.

Even verder werd het kampvuur al aangestoken. En we konden daar plaatsnemen voor een leuke laatste avond in de Harau. "Haha..... dit hadden die lui van gister moeten weten!" en we voelden ons de koning te rijk door ons eigen privéafscheid met Yoga, Ewal, Yacub, Nur en onszelf. Ik had voor het gemak één van Kim haar lange broeken gepakt. Een lekkere wijde luchtige broek, waarin ikzelf vond, dat ik MC Hammer leek. Yoga begon te lachen en song 'Waka waka, yeah yeah' van het liedje van Shakira: 'Waka Waka (This time for Africa)'. Dit kreeg ik natuurlijk meerdere malen naar mijn kop geslingerd. De gitaar kwam erbij en we luisterden, zongen, lachten en vooral genoten van deze heerlijke nacht onder de sterrenhemel. We wouden hier helemaal niet weg! Maar ja, wie

weet wat onze volgende accommodatie ons zal brengen...

Pulau Pemutusan

Pulau Pemutusan | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=228>[7-10-2014 22:11:06]

You are here: [Home](#) > [Reizen](#) > [Trip Maleisië & Indonesië](#) > Pulau Pemutusan

13/09/2014 Patrick

Wat een heerlijke nacht was dit weer! Het lijkt wel dat de steeds primitievere accommodaties zorgen voor een

betere nachtrust! Het was nog vroeg en ik dook direct de veranda op, want daar was dat mooie uitzicht nog en

we konden er alleen nog nu van genieten! Rond een uurtje of acht wilden wouden we namelijk gaan rijden

Ik zet de laptop nog even open om één van de verhalen uit te typen, totdat ik achter mij hoorde:

“Waka waka,

Pulau Pemutusan

Een kaartfout rapporteren

Kaart Satelliet

Kaartgegevens ©2014 Google Gebruiksvoorwaarden

Share

Home

Gallerijen

Trip Maleisië & Indonesië

Event Fotografie

Pulau Pemutusan | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=228>[7-10-2014 22:11:06]

yeah yeah!” en daar kwam Yoga met zijn pretgezicht mij tegemoet lopen: “Kopi?”

“Ja, lekker kopi kopi!” en Yoga liep terug naar de keuken om een lekker bakkie koffie te maken.

Ondertussen

kwam Kim ook de veranda op. “Satu teh voor Kim!” en zo werd er ook een theetje voor Kim gezet.

Ewal kwam

ook nog extra vroeg op het resort om ons gedag te zeggen. Nog een lekker ontbijtje en we konden de tassen de

bus weer inladen voor onze reis naar de laatste accommodatie: ‘Pulau Pemutusan’!

Onderweg zouden we stoppen bij de belangrijkste bezienswaardigheid van de Minangkabau: ‘Istano Pagaruyuang’.

Dit is het koninklijk paleis van het voormalige Pagaruyung koninkrijk. Een geweldig mooi bouwwerk nabij het

dorpje ‘Batusangkar’.

Yacub bleef bij de spullen en wij gingen samen met Nur naar binnen. Omdat Nur van origine een ‘Minangkabauer’

is, is dit natuurlijk ook een belangrijk stukje geschiedenis voor haar. Er kwam een gids naar ons toe die ons in

perfect Engels alles kon vertellen over het paleis, de koningen, maar vooral over de koninginnen en prinsessen. In

de Minangkabau heeft de vrouw de belangrijkste rol. De vrouwen hebben het bezit, zoals het land en de

woningen. De mannen hebben in deze cultuur een leidinggevende rol naar buiten toe.

We leerden over de cultuur, de bouwstijl, de functies van de verschillende kamers en zalen, maar ook dat dit

paleis 3 maal is herbouwd: In 1804 was het door brand vernietigd tijdens de Padri oorlog. In 1966 was het

geteisterd door vuur en in 1976 was het gebouw weer hersteld. Het bleef staan tot 2007 totdat bliksem het pand

getroffen had en het bijna helemaal verwoestte.

Al om al, het gebouw heeft het zwaar te verduren gehad.

We werden uitgenodigd om de traditionele kostuums te passen. Uiteraard wilden we dit graag doen.

Leuk voor de

foto's!

De dames van de kostuums hielpen ons in deze glimmende groene (de kleur mochten we zelf uitkiezen) pakken.

De gids probeerde de foto's te maken met mijn toestel, totdat de fotograaf van dit paleis de camera uit zichzelf

overnam en naast zijn andere camera om zijn nek hing. Er werden foto's gemaakt in het atelier, waar ze een ware

troon opgesteld hadden en vervolgens moesten we naar buiten. Aangezien we in 'normale' kleding al een hele

attractie zijn in Sumatra, gaf dit er nog een schepje bovenop! Alle blikken op het plein gingen richting ons en

iedereen wou met ons op de foto.

Niet gewoon één foto, nee..... na één foto werden er vrienden, ooms, tantes, vaders, moeders, kinderen en noem

maar op bij gewuifd.

Het lukte uiteindelijk prima om nog een aantal foto's samen te schieten, totdat we 3 Indonesische vrouwen aan

zagen lopen in traditionele kledij. "Ja, nu willen we met hun op de foto!" riepen we, terwijl we hen erbij gebaarden.

"Dat willen ze vast wel."

De fotograaf bleef maar schieten buiten in de volle zon. Hij wisselde tussen zijn camera en onze camera. De

pakken hebben een uitstekende warmte houdende functie, vooral aan de binnenkant.

We wilden dus graag weer naar binnen om ze uit te doen. Aangekomen bij het atelier, sprak een andere

Indonesische familie ons aan. Ook zij liepen er prachtig gekleed bij en wilden ook graag op de foto.

"OK, but be

quick please!" en de man lachte toen hij ons als gekookte garnalen in een loempia zag zitten. De familie waren

Minangkabau maar woonden nu in Jakarta.

Nu mochten dan eindelijk de kleren uit. Er werden ventilators op ons gericht en we mochten daar even afkoelen.

Terug naar de bus, want het heeft nu wel lang genoeg geduurd. We moesten op tijd boodschappen doen en de

boot halen naar Pulau Pemutusan. Op het eiland is namelijk niets aanwezig en we moesten alles zelf inslaan: Van

drinkwater tot ingrediënten voor het eten en van anti insectenspray tot afwasmiddel.

Op naar de supermarkt dus. Onderweg kwamen we nog een waterval tegen, dus dat betekent foto's maken, maar

vooral met de lokale bevolking. "Sir, sir! Miss, miss! Can I please take a picture with you?" Dat waren in ieder

geval weer een boel leuke interacties erbij. Gewoon... ergens waar een waterval moest zijn.

Pulau Pemutusan | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=228>[7-10-2014 22:11:06]

We zetten onze tocht voort aangezien er nog een hoop voorbereidingen voor Pemutusan op het programma

stond. We stopten bij een supermarkt voor de broodnodige boodschappen.

In de supermarkt kochten we rijst, kruiden, sausjes, afwasmiddel, anti-insecten spray, heel veel liters water en nog

veel meer. Yacub stopte bij elke winkelstelling en tilde artikelen en riep: "Nur? Waar ben je dan? Ben je hier?" Er

stond een paspop waar hij onder de kleding keek: "Nur, Nur! Waar ben je?" We lagen helemaal in een deuk om

die gekke Yacub. Nur was iedere keer de pineut bij deze pestkop, maar ze kon er hartelijk om lachen. Ze zal wel

gewend zijn aan zo'n gekke oom. Het winkelpersoneel vond ons maar een beetje vreemd en hield ons van een

afstandje stiekem in het oog.

We hadden bijna alles al gekocht, maar moesten nog wat groenten hebben van de markt en even kijken of we

ergens nog wat Bintangetjes konden scoren voor 's avonds op het terras.

We passeerden een trouwstoet. Geen gewone, maar een echte trouwstoet in de traditionele Minangkabau stijl. Een paard trok de koets voort, waarop de bruid en bruidegom er geweldig bijzaten in hun traditionele kledij. We werden vriendelijk toegelachen toen ze onze hoofden uit de bus staken om een glimp op te vangen van dit mooie paar. Even wat verder doken we een zijstraat in, om een kleine toko te bezoeken die groenten en fruit verkocht. Hier kochten we de dingen die we in de supermarkt niet zagen. Iets verder van deze toko zagen we een grote tent met kleurrijke borden die een trouwerij aankondigde. "Ohw, dit moet de trouwerij zijn van het paar dat we onderweg tegenkwamen", zei ik. Terwijl ik dat zei, hoorden we een hoop muziek en het paar arriveerde bij deze locatie. Wacht even Yacub, we zijn zo terug! We renden naar de trouwerij, waar op dat moment het paar voor kwam lopen met de hele familie, een band en zangeressen. Ik begon foto's te maken en Kim was dit aan het filmen. We keken op en zagen dat er nu meer aandacht op ons lag dan op het bruidspaar! Iedereen stond alweer in de rij om met ons op de foto te gaan. Goed gekleed waren ze in ieder geval alvast. We poseerden met een aantal mensen, maar wezen naar het bruidspaar: "Hun horen in het middelpunt te staan, niet wij!" Het paar lachte ons lief toe en vonden het blijkbaar ook wel grappig dat wij erbij waren. Er kwam een meisje naar ons toe en zei tegen Kim: "Makan, makan!" Ze nodigde ons uit om daar te eten. "Verdories, we zouden graag willen, maar moeten toch echt verder!" We liepen terug naar Yacub die net uit de toko wegliep om te kijken waar wij bleven. Het werd erg druk in de straat en een jonge dame had haar auto zo staan, dat er niemand meer langskwam. Andere automobilisten werden een beetje geïrriteerd door haar en ze raakte een beetje in paniek. Yacub stapte in haar auto om haar te helpen om de auto netjes aan de kant te zetten. Ik wierp nog een blik op de trouwerij en zag 2 bloedmooie bruidsmeiden naar mij lachen en gebaren dat ik naar hen toe moest komen. "Kim! Kim! Ik ga nog even naar de trouwerij. Yacub is toch nog even bezig!" Kim hoorde mij niet, dus ik dacht: "Het kan vast wel eventjes". Ik rende naar de dames toe en zij gebaarden snel naar hun fotograaf dat hij een foto moest maken. Net terwijl ik poseerde met de dames aan beide zijden, hoorde ik achter me: "Kijk 'm..." Ik keek achterom en zag Kim lachen. Natuurlijk begreep Kim het, maar we moesten gauw ervandoor. Nog even een foto van de dames met hun fotograaf en we renden naar de bus waar Yacub en Nur stonden te wachten. We reden door naar een klein haventje waar onze boot op een strandje lag te wachten. We werden welkom geheten door de bestuurders van de boot en zij hielpen ons met de bagage aan boord te brengen. De bootreis zou ongeveer 40 minuten in beslag nemen. We vertrokken de Indische oceaan op richting het kleine schiereilandje 'Pulau pemutusan'. De zon ging al langzaam onder en er ontstond een prachtige rode gloed over de hemel. We passeerden eilandjes, vissersbootjes en het mooie groen aan het vaste land. We naderden onze bestemming, stapten uit de boot en voelden direct het warme tropische zeewater aan de

voetjes. "Wauw! Weer zo'n prachtige locatie!" We hadden eigenlijk meteen zin om een duik te nemen, maar we moesten eerst even een kamer uitzoeken.

De accommodaties waren simpel, zelf nog simpeler dan de voorgaande locaties. We konden kiezen voor een kamer bovenop de berg of beneden bij het strand. Bovenop de berg gaf meer privacy en beschikten we over een

Pulau Pemutusan | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=228>[7-10-2014 22:11:06]

eigen buitenkeuken. Het waren 3 kamers aan elkaar gebouwd. Nur en Yacub verbleven in de kamer naast ons.

Deze simpele houten accommodaties waren niet meer dan 1 kamer waarin in groot matras op de grond lag.

Eroverheen hing een klamboe en achterin de kamer was de 'badkamer' met een toilet en een plastic waterreservoir.

We maakten de huisjes gereed voor de aankomende 3 nachten en Yacub en Nur doken de keuken in. We hadden

nog geen vlees of verse vis, dus het werd een simpele nasi goreng. Daarbij bakten we wat van de gedroogde

visjes die we hadden gekocht bij de kleine toko. Het was een lekker maaltje, we dronken er nog een Bintangetje

bij en wachtten totdat het licht uit zou gaan. Elektriciteit werd verzorgd door een generator welke alleen tussen

17:00 en 23:00 zou draaien. Er was dus geen schakelaar aanwezig voor het licht.

Het was al 23:00 geweest, maar het licht stond nog aan! Vreemd, want we wouden dit wel zien gebeuren. We

waren al moe en besloten evengoed het bedje in te duiken. We vielen, ondanks het licht nog brandend in de

kamer en het gebrek aan een deken, gauw in slaap.

De volgende dag werden we lekker op tijd wakker. Buiten zagen we de zon al lekker fel schijnen. We hadden

helemaal geen plannen gemaakt voor vandaag of morgen. Er konden boottochtjes gemaakt worden, maar we

waren eigenlijk nu wel gewoon toe aan vakantie. Dit waren onze laatste 2 dagen en die wilden we gewoon lekker

rustig aan doorbrengen op dit kleine schiereiland.

Yacub bakte lekkere pannenkoeken voor ons als ontbijt en we dronken koffie om de dag goed te beginnen.

Na het ontbijten begaven we ons naar het strand om daar lekker te zonnen, zwemmen en spelletjes te spelen.

We waren lekker actief bezig. We hadden voordat we naar het eiland gingen nog een bal gekocht en we

begonnen met een potje voetbal. De doeltjes werden opgesteld en we konden beginnen. Uit al mijn enthousiasme

zag ik de kwal niet die midden op het 'voetbalveld' lag en meteen stapte ik in het glibberende dier en gleeed uit.

Kim lag helemaal in een deuk om dit tafereel, terwijl ik mijzelf afvroeg of ik niet gebeten was. "Nee, dat zou je

meteen moeten voelen", antwoorde Kim daarop lachend.

Yacub en Kim vormde team 1 en Nur en ik waren team 2. We werden helemaal fanatiek en de strijd werd alsmaar

heftiger. Kim en Yacub wonnen uiteindelijk het potje voetbal.

De verliezer moest met één van de winnaars op de rug een rondje over het strand lopen. Ik nam Kim achterop en

Nur dacht: "Bekijk het maar, ik ga Yacub niet op mijn rug nemen!" Sportief dat ik ben, nam ik vervolgens Yacub op

mijn rug en deed het rondje nog een keer. Meteen daarna nam ik een verfrissende duik in het water om even af te

koelen.

Yacub had 'Duku's' meegenomen naar het strand. Dit zijn kleine balvormige vruchtjes welke je perfect als golfbal

kan gebruiken. We maakten een klein holletje in het zand en speelden een potje golf met een palmblad. "Je moet toch wat?"

Het golven veranderde al snel in een potje 'poolen' en een stok fungeerde als biljartkeu. We speelden een hoop spelletjes. We schopten waterflesjes om met de bal, speelden volleybal zonder net en schoten nog wat penalty's. Alle spelletjes werden gewonnen door Yacub en Kim. De competitie strijd werd hierdoor steeds heftiger.

We gingen nog even het water in voor een frisse duik. Kim wierp nog even een blik in het water en riep: "Hey een Ikan (vis)! Zo één die zich verstopt onder het zand!" Yacub geloofde Kim niet zo en zei dat er geen vis was. Ik was zelf ook wel nieuwsgierig en zag een schorpioenvis verstopt onder het zand liggen. "Kijk maar uit", zei ik: "Die zijn behoorlijk giftig!" Omdat Yacub het nog niet zo goed zag, tikte ik het diertje aan met een stokje en zag het een stukje verder zwemmen. Daar kroop 'ie snel weer onder het zand. Yacub haalde de visser erbij en ook hij bevestigde dat deze vis niet geheel onschuldig is. Niet op staan dus!

"Tijd voor de lunch!" en we gingen terug naar boven. Daar maakten Yacub en Nur noodles voor ons klaar. De bordjes werden schoon leeggegeten.

Terwijl Yacub en Nur een uurtje plat gingen, deden Kim en Ik nog even een verkenningsronde over het eiland. We gingen opzoek naar stenen om de vis van vanavond op te grillen. Yacub had vis besteld bij een lokale visser, zodat we die 's avonds op een vuurtje zelf konden grillen.

De avond brak aan en we konden een prachtige zonsondergang aanschouwen vanaf onze eigen privéberg. We

Pulau Pemutusan | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=228>[7-10-2014 22:11:06]

bereidden de saus voor welke we bij de vis zouden eten en de vis werd voorbereid met een marinade. Ondertussen werd er flink gek gedaan door ons. We merkte dat Yacub en Nur steeds losser werden aan het eind van de vakantie. We deden gekke dansjes, 's avonds deden we gek met de hoofdlampjes en hadden de grootste lol, welke niet in woorden uit te drukken is. De vis werd gegrild en de avond duurde nog lang. We hadden goede gesprekken, maar ook heel veel lol met elkaar. Gelukkig hadden we morgen nog een hele dag, want het kon ons niet lang genoeg duren met deze lieve mensen.

Weer hadden we geweldig geslapen! Alleen voelden we ons erg verbrand na die hete zon van gister. De hele vakantie hadden we nog niet echt gezond en onze witte huidjes waren ook nog niet echt gewend aan de directe zon, hier op het strand. "Maakt niet uit! We gaan vandaag gewoon weer naar het strand!"

Kim en ik waren wel erg benieuwd naar het onderwaterleven hier op Pulau Pemutusan. Zodra we vanaf het strand het water inliepen kwam je direct op een koraalrif uit. Vanaf hier zagen we al prachtige vissen langs zwemmen.

Omdat we onze eigen snorkelspullen niet hadden meegenomen, hadden we een setje gehuurd van het eiland resort. Helaas waren deze niet al te best en moesten we om de haverklap naar boven om het water uit de bril, neusstuk, snorkel en ons gezicht te gieten.

Gelukkig konden we het mooie onderwaterleven eventjes bekijken. Vissen van verschillende formaten en in de mooiste kleuren zwommen zich een weg door het kleurrijke koraal.

We bleven nog even op het strand. We leerden een soort 'drie op een rij' spelletje van Yacub en Nur. Deze

konden we, als een soort 'boter kaas en eieren' gewoon in het zand spelen. Ondertussen groef Nur zich helemaal onder het zand en maakte Yacub een groot hart voor ons met onze namen.

Dit was een mooi gebaar van onze nieuwe vriend.

Terwijl Nur inmiddels haar benen volledig had ingegraven, maakte ik hiervan een 'vissenstaart' zodat ze op een zeemeermin begon te lijken. Al gauw kreeg ik hulp van Yacub en Kim. Nur leek steeds meer op een zeemeermin met een dikke ronde buik.

We kregen honger en maakten, zoals de dag ervoor, noodles klaar. Yacub en Nur gingen weer even een dutje doen en Kim en ik liepen nog voor de laatste keer naar het strand om er nog even van te genieten. Met de zware tas op mijn rug lopend vanaf de berg zei ik tegen Kim: "Ik ben wel blij dat we straks gewoon op een vlakke ondergrond kunnen lopen." In Nederland zijn we al geïrriteerd door een losse straattegel en hier moesten we iedere keer opletten hoe we de voeten neerzetten zodat we niet struikelden of uitgleden. Net toen ik dat zei, gleed ik uit van de berg en landde precies met mijn 'pantat' (Indonesisch voor kont) op een steen. Ik viel zo hard, dat Kim mij zelfs wit zag wegtrekken en niet eens lachte!

We gingen nog even op het strand liggen om nog een beetje te genieten van het mooie Indonesië, want morgen zouden we alweer vertrekken. We hadden een dubbel gevoel: We wilden graag naar onze familie, maar we wouden dit alles ook niet missen...

's Avonds hadden we weer een vers visje wat we weer lekker gingen grillen op ons kampvuurtje. Ondertussen zagen we dat we nieuwe burens kregen. Het waren Indonesische toeristen welke begeleid werden door de jongen die ze naar het eiland had gevaren. De jongen zat erbij terwijl het stel hun eten zat te verorberen. Het stel dook al gauw hun hutje binnen en de jongen bleef voor wachten. Ik snapte zijn rol helemaal niet zo. Ik vroeg aan Yacub hoe dit zat. Yacub zei dat de jongen voor deze 'rijke' Indonesiërs werkt, maar behandeld wordt als vuil. Hij moest voor het huisje op het houten bankje slapen en kreeg helemaal niets te eten! "Nou, dan zorgen wij toch voor hem?" We gaven de jongen een visje, wat rijst, pinda's, chocoladekoekjes en een bakje koffie. Yacub zei hardop dat niet alle 'rijke' mensen zoals hen waren en ze een voorbeeld aan ons moesten nemen. "Hey hey! Wij zijn niet rijk hoor!" zei ik meteen.

We hadden de grootste lol met zijn vieren en het woord 'pantat' lag nu erg vaak in de mond. Dat kwam natuurlijk omdat ik gevallen was en mijn pantat inmiddels helemaal blauw was. Kim en ik waren 'pantat putih' (witte kont) en Nur en Yacub 'pantat chocolat'. Zodra we begonnen te filmen werd Ibu (moeder) geroepen en Yacub riep dat ze met haar pantat putih naar Sumatra moest komen. "Ach dat komt wel goed, Yacub! Na onze verhalen wil iedereen wel naar Sumatra!"

Het ging zo door tot diep in de nacht en we gingen naar bed. Echter, om half drie sliepen we nog niet en liepen nog even naar buiten om een sigaretje te roken. We zagen dat Yacub en Nur ook weer buiten zaten. Ook hun

Pulau Pemutusan | PKphoto.nl
<http://pkphoto.nl/?p=228>[7-10-2014 22:11:06]

0

konden niet slapen. Zelfs voor hen was het te warm. Na een half uurtje zitten, gingen we weer naar binnen en vielen dan toch eindelijk in slaap.

Morgen zou het een lange en emotionele dag worden. We moeten dan afscheid nemen van het fantastische Indonesië en onze lieve vriend. Een moment om niet naar uit te kijken.

De Terugreis

De Terugreis | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=233>[7-10-2014 22:11:38]

You are here: [Home](#) > [Reizen](#) > [Trip Maleisië & Indonesië](#) > De Terugreis

13/09/2014 Patrick

De laatste ochtend op Pulau Pemuatan begint stilletjes. We zijn allemaal een beetje van slag, want dit is de dag

waar we niet echt naar uitgekeken hadden. Aan alles komt een eind en we moesten er toch aan geloven. De

spullen hadden we de avond ervoor al gepakt en waren bijna helemaal gereed voor vertrek.

Yacub bakte onze pannenkoeken en schreef onze namen erop met de chocoladesaus. Ze waren weer heerlijk,

De Terugreis

Een kaartfout rapporteren

Kaart Satelliet

Kaartgegevens ©2014 Google Gebruiksvoorwaarden

Share

Home

Gallerijen

Trip Maleisië & Indonesië

Event Fotografie

De Terugreis | PKphoto.nl

<http://pkphoto.nl/?p=233>[7-10-2014 22:11:38]

maar gingen wat moeizamer naar binnen. We hadden zo geen zin om hier weg te gaan.

We hoorden de waterpomp beneden draaien, wat betekende dat we de kraan weer open konden draaien om onze

'douche bak' bij te vullen. We namen onze laatste Sumatraanse eilanddouche en fristen ons op voor het vertrek.

De jongens van de boot kwamen al opdraven en vroegen of ze wat bagage mee konden nemen. Hun collega lag

nog voor het huisje naast ons te slapen op het houten bankje.

Alles was nu opgeruimd en alle spullen ingepakt. We konden nu naar beneden om in de boot te stappen naar de

haven.

Deze boottocht was anders dan de heenreis. We zaten allemaal een beetje stilletjes voor ons uit te staren, geen

zin om afscheid te nemen. Wat een band hebben we opgebouwd in deze korte tijd.

We kwamen aan in het haventje en laadden de spullen in de bus, spoelden de voeten en slippers af met water en

betaalden voor de boottochten.

We reden weg richting Padang waarvandaan we zouden vertrekken naar Kuala Lumpur. Het was nog geen negen

uur en onze vlucht zou pas vertrekken om vijf voor twee 's middags. We hadden dus nog genoeg de tijd om

ergens een bakkie koffie te drinken.

We stopten bij een Rumah Makan en bestelden koffie en thee. Yacub en Nur namen nog wat te eten, maar Kim

en ik hadden nog geen trek. Kim ging nog even filmen. Net toen Yacub tegen 'Ibu' wilde zeggen dat 'ie ons zou

missen, schoot 'ie vol. Tranen sprongen in zijn ogen. Ik dacht in de eerste instantie dat de vis, die hij net zat te

eten, erg spicy was. Dit was dus niet de oorzaak. Hij ging ons ook missen en dat is nogal wat voor iemand die al

meer dan 20 jaar afscheid neemt van toeristen. Dit was blijkbaar anders.....

We gingen terug de bus in en reden naar het vliegveld waar het emotionele afscheid dan toch plaats moest

vinden. Yacub legde de tassen op de trolleys en zei dat hij zou blijven wachten op de parkeerplaats totdat alles klaar en OK zou zijn.

We gaven elkaar een intense knuffel en er vloeiden veel tranen. "We houden contact!"

We konden helaas nog niet inchecken op dit kleine vliegveld. De incheckbalie van 'Air Asia' was nog gesloten en we moesten nog even wachten.

Na een uurtje wachten konden we dan ook eindelijk inchecken en de bagage afleveren.

Onderweg naar de gate moesten we langs een balie waar we voor 'Luchthaven service' moesten betalen. Per persoon 100.000 rupiah! "Hmmm...nog nooit meegemaakt, maar ok, het zal wel!"

We kochten nog even wat cadeautjes voor Ibu Ibu en liepen richting de douane.

Er stonden 4 douane hokjes, maar geen van alle was bemand. "Dan wachten we wel even, toch?"

Helaas duurde het wachten wel erg lang, maar plotseling kwam er een man aanlopen in 'douanebeambte' kleding. Hij liep eigenlijk alleen maar voorbij om zijn pakje sigaretten te pakken en liep vervolgens weer weg! Later zag ik hem nog even om een hoekje gluren om te kijken of er nog iemand was. "Hallo! We staan hier!" Ik begon me sterk af te vragen waarvoor die servicekosten waren. Echt veel service hadden we niet gekregen op dit vliegveld!

Uiteindelijk kwam er iemand anders aanlopen die ons kon 'uitstempelen'. Bij de gate namen we nog even plaats en konden al gauw aan boord van het vliegtuig.

Dit vliegtuig was wat meer bevolkt dan de vlucht van Penang naar Medan. Er was een groepje Australiërs aan boord, wij en voor de rest alleen maar Indonesiërs en Maleisiërs.

Voor ons zat een rij mannen gehuld in Islamitische klederdracht. Ook hadden ze allemaal een baard. Ik zag de Australiërs al naar ze kijken en hoorden ze grapjes maken 'dat ze liever niet met hen in het vliegtuig wouden zitten'. Tsja, het zijn gewoon mensen als jij en ik en we mogen ze niet veroordelen om hun geloof. Dat is iets wat we, vooral tijdens deze vakantie, wel geleerd hebben. Deze gedachte wilden we graag vasthouden.

Tijdens de vlucht begonnen deze mannen te zingen, tegelijkertijd vanuit allerlei hoeken van het vliegtuig. Kim kijkt

De Terugreis | PKphoto.nl
[http://pkphoto.nl/?p=233\[7-10-2014 22:11:38\]](http://pkphoto.nl/?p=233[7-10-2014 22:11:38])

mij verschrikt aan en vraagt: "Waarom zingen ze?" Ik had geen idee...Misschien vonden ze het gewoon gezellig...of zou Kim haar angst terecht zijn? "Ik hoor iets biepen!" zegt ze later en ik hoorde inderdaad een paar piepjes van de stoelen voor ons. De wantrouwen sloeg nu ook over naar mij, alles lijkt nu ineens te verdacht.

Maar toen ik een blik door de stoelen heen wierp, zag ik dat de beste man gewoon zijn horloge een uur vooruit zette. "Haha, niks aan de hand" en zijn we gewoon in Kuala Lumpur aangekomen.

In Kuala Lumpur moesten we weer door de douane heen, omdat we onze tassen moesten afhalen en ze vervolgens weer in te checken voor onze KLM vlucht vanuit een andere terminal.

We hadden trek in eten. Niet het 'normale' eten van Maleisië, maar de drang naar een vette hamburger was ons te groot. Het liefst zo eentje van de Burger King!

We keken op een bord waarop winkels en eetgelegenheden in deze terminal aangegeven werd, maar geen Burger King. "Nou ja, dan maar effies een sigaretje roken, nu we toch in Maleisië zijn...." We liepen nog even naar buiten en voelden de benauwde warmte van Kuala Lumpur. We stonden even na te denken over wat we allemaal meegemaakt hadden. De cirkel van de reis was nou gesloten en nu gaan we weer naar huis.

We liepen naar binnen om te kijken waar we heen moesten en waar we wat konden eten. “Daar staat zo’n informatiepunt!” zei Kim. We vroegen de jongen, die zichzelf voorstelde als ‘Faisal’ hoe we naar onze terminal moeten gaan. Op het moment dat Faisal mij netjes uitlegde dat we voor 2 Ringgit een trein konden nemen, zag ik langs Kim op één verdieping hoger een groot Burger King logo. Het was net alsof een engel dit bord omhoog hield.

“Terima kasih, Faisal! We nemen deze trein!” zei ik tegen de glimlachende jongen. Vervolgens wees ik naar het bord van de Burger King: “Dan gaan we eerst even een burgertje scoren!”

Terwijl ik dat zei, zag ik Kim haar gezicht veranderen in een grote grijns, glunderend naar het grote logo. Ze stond gewoon te trappelen als een klein kind!

In een noodvaart renden we naar boven en aten een enorme burger met frites en andere dingen. We reden met de trein één station verder naar de andere terminal. We waren nog vroeg en konden nog niet inchecken voor onze vlucht. We gingen daarom even bij een koffietentje zitten om daar gebruik te maken van het internet. Zo konden we nog wat verhalen en foto’s uploaden onder het genot van een bakje koffie. Bij de incheckbalie vormde er inmiddels een grote rij, maar wij konden gewoon helemaal vooraan staan in de ‘fast track’. Zodoende waren we lekker als eerste aan de beurt en gingen we gelijk maar door alle controlepunten heen om zo snel mogelijk aan boord te gaan.

In het vliegtuig is het altijd maar afvragen: “Wie komt er naast ons zitten?” Het liefst gewoon niemand. Uiteindelijk kwam er een meneer naast ons zitten. Een aardige man uit Groningen, die 3 maanden in Yogyakarta heeft gezeten voor een project om straatkinderen les te geven. Hij had hele interessante verhalen over zijn verblijf en andere keren dat hij in Indonesië is geweest. Hij had uit ervaring en vrienden in dit land een hechte band met Indonesië opgebouwd.

Verder was het film kijken, veel slapen, draaien, eten en drinken. Toen we bij de bagagebanden aankwamen, beseften we weer goed waarom je altijd weer naar huis moet komen.

We werden warm onthaald door onze ouders en natuurlijk onze grote vriend Porro! Het was een prachtige vakantie met een mooie opbouw. Beide landen waren geweldig, maar Sumatra heeft bij ons allebei een diepe stempel achtergelaten en het heeft een geweldige vriendschap opgeleverd. Hier komen we zeker nog een keer terug.

“Terima Kasih”,
Kim & Patrick